CULTUURKILLER

een thriller

René van Densen

"Vergeet straks het vuilnis niet buiten te zetten." – Huisgenoot van René

OERVERSIE
beperkte oplage
inclusief bonusmateriaal

www.kutbinnenlanders.nl

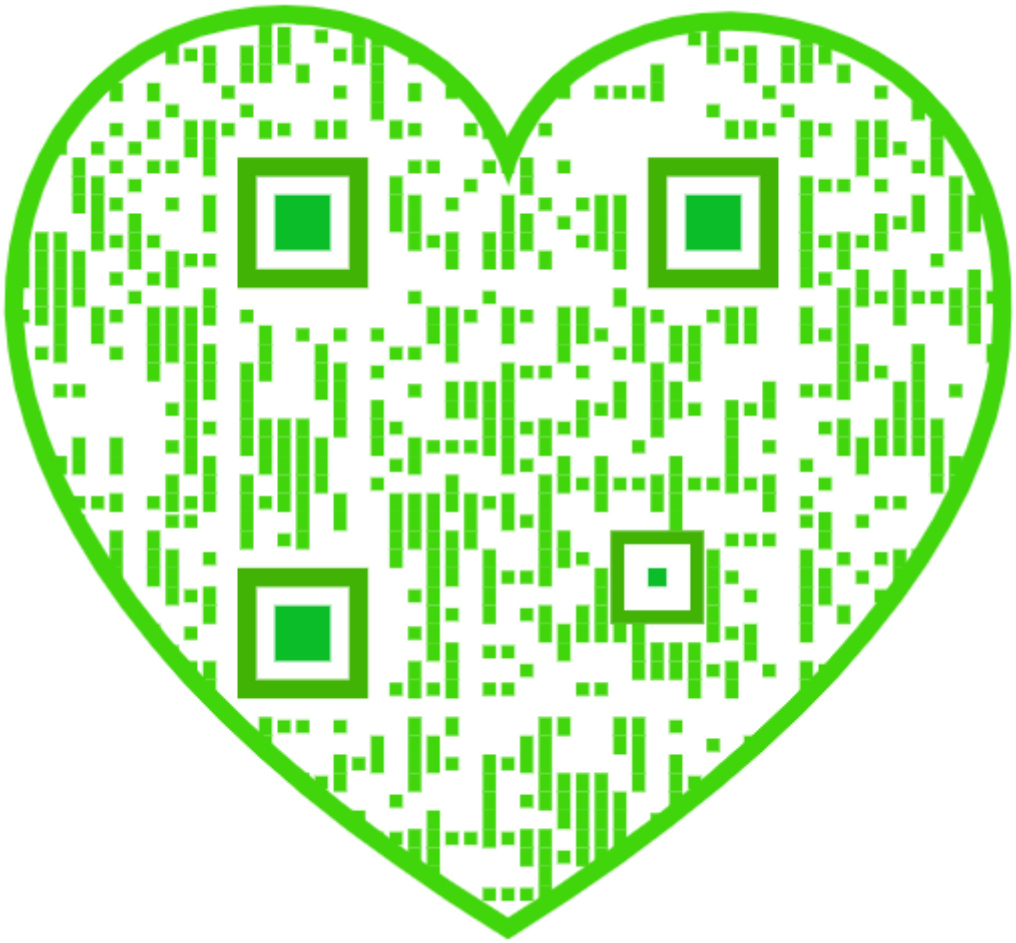

Broddel en Achterflap

Toegevoegde recensie ‘tweets’ van de auteur zelf

Bedroevend onnodig ingewikkeld. Had ook in drie pagina’s gekund inclusief inhoudsopgave.

Mist spanning, een pakkende tekst, goedgeschreven karakters, een plot, een einde, en coherentie. Wel een hele goede titel.

Cultuurkiller is een beetje als een uit hout gebeeldhouwd stopcontact: alle spanning ontbreekt.

Geeft je ‘t plotse besef dat tijd schaars voorhanden is en je dat net verspild hebt aan ‘t lezen van drek.

Verheft alle grote werken uit de wereldliteratuur nóg iets hoger. In vergelijking tot dit dieptepunt.

Naar verluid heeft de auteur dit boek geschreven in werkeloosheid. Een beter pleidooi voor het afschaffen van uitkeringen bestaat niet.

Eigen achterflapcitaten verzinnen is eigenlijk veel leuker dan zo’n stom verhaal schrijven. Als ik nu eens een heel boek dáármee vulde.

Ik heb spijt van dat hele Cultuurkiller als haren op mijn hoofd. En u hebt allen wel gezien dat daar een leuke bos op staat.

We zijn nu officieel op het punt beland dat ik Cultuurkiller een kutboek vind.

“En toen ontplofte er een bom en was iedereen dood.” #klaarrr

Na Cultuurkiller schrijf ik nooit meer een boek. Als jullie merken dat ik aan een boek werk, schop me dan. Delete ik het.

Schrijven jullie anders even Cultuurkiller voor me af, dan ga ik jeu de boule spelen.

Eerder verschenen boek vol spelfouten van deze auteur:

Tilburg: De anus van Nederland
Mijmoires van een onbeminde nachtburgemeester
Uitgeverij Tillywood, 2007
ISBN 978-90-812070-1-0

In voorbereiding in deze reeks:

De Kerk van de Kalebas

Voor Cindy

Colofon

Oerversie, beperkte oplage (50 ex.)
Genummerde oplage:
Oktober 2011

Copyright ©2011 René van Densen
Omslagillustratie: Franky Bordo, gebruikt met toestemming
Vormgeving en concept: René van Densen

Alle rechten voorbehouden.

Zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur mag niets van deze uitgave worden verveelvoudigd, bewerkt en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, magnetische media of op zelke andere wijze ook.

Met speciale dank aan Warner Peet.

Voorwoord van De Opperpater

Dag, Paters en Knikkers. Voor u ligt een opmerkelijk boek. Een bijzonder boek. Een primeur, zeg maar. Voor u ligt het allereerste – Momentje, even bier halen.

Goed, waar was ik? Oja. Een primeur, want dit is het allereerste boek in een hopelijk lange reeks uitgaven van de website – Momentje, even bier halen.

De website KutBinnenlanders.nl. Een rare website, en daar horen rare boekjes bij, dat spreekt voor zich. Vandaar dat de keus om deze reeks te beginnen met – Bier, knikker.

Met Cultuurkiller. Een vervolgverhaal, dat ik eerlijk gezegd helemaal niet gevolgd heb. Het werd dan ook om de dag op de website gepubliceerd, en wie kan in vredesnaam – Bier.

Om de dag zo'n verhaal lopen volgen, het is niet te doen. Laat staan het in dat tempo schrijven, stel ik me dan voor. Zo'n voorwoord als dit is al – Flesjes zijn op, ik stap nu op de blikken over.

Zo'n voorwoord is eigenlijk al te tijdrovend om te schrijven. Ik heb dan ook eigenlijk helemaal geen zin om een voorwoord te schrijven bij –

Even pissen.

Bier, knikker.

Goed. Ik wou iets zeggen maar ik weet het niet meer. Oja, stik erin met dat voorwoord. Lees gewoon het verhaal. Val me voor de rest niet lastig, *Eastenders* begint zo.

Houdoe.

De Opperpater

Inhoud

Cultuurkiller

Hoofdstuk 1 - Andere koek p. 9
Hoofdstuk 2 - deWolksvaeghe p. 11
Hoofdstuk 3 - Inbraak p. 13
Hoofdstuk 4 - Politie p. 17
Hoofdstuk 5 - De Muskiet p. 21
Hoofdstuk 6 - Het viswijf p. 27
Hoofdstuk 7 - Fifi p. 33
Hoofdstuk 8 - De Kringen p. 37
Hoofdstuk 9 - Deernis p. 41
Hoofdstuk 10 - Bianca p. 49
Hoofdstuk 11 - Debuut p. 53
Hoofdstuk 12 - Lepels p. 59
Hoofdstuk 13 - Bezinningen p. 67
Hoofdstuk 14 - Duister p. 77
Hoofdstuk 15 - Barabbas p. 87
Epiloog p. 93

Verantwoording p. 94

Bonusmateriaal

Voorwoord van de auteur p. 98

Het Tilburg vijfluik

"ZELF BEDACHT" p. 99

Rood voor de ogen p. 103

Een treffen met Adje p. 105

Weg van De Echte Bedelaar p. 108

De schrijver bij de lichtknop p. 110

Welckenraedt p. 113

CULTUURKILLER
Een thriller

René van Densen

Hoofdstuk 1 – Andere koek

Verstoord keek hij naar het stoffige apparaat op zijn bijzettafeltje. Het had gerinkeld en hem als zodanig gestoord in zijn gespannen observering van een kat op zijn balkon die een nietsvermoedend vogeltje aan het besluipen was. Hij keek terug naar het balkon; de kat was zich aan het wassen, de vogel duidelijk gevlogen. De herhaalde rinkel bracht nu ook de kat tot het verlaten van de scène. Soms had hij zin om de telefoon helemaal uit de muur te rukken en voorgoed onbereikbaar te blijven. Maar ja, de plicht riep. Hij schraapte zijn keel en nam de hoorn op.

Er werd enkel gesproken:
"*Vier over half tien.*"
Een klik.
Een langgerekte tuuuuut tot de hoorn weer op diens houder rustte.

Cees wist voldoende. Hij keek naar zijn klok. Een krappe *deadline* vandaag. Hij trok zijn meest onopvallende jas uit de kast en slenterde in het zomerzonnetje de routineuze route naar het parkbankje.

Drie over half tien, meldde zijn horloge hem. Een vogeltje hupte over het gras. Hij spiedde rond, maar zag geen kat. Ook niet in de schaduwen. Kon hij maar de hele dag naar sluipende katten kijken. Dat deed hij eigenlijk liever dan zijn echte werk. Maar ja, je moet roeien met de talenten die je hebt. Hij merkte volstrekt niet de schimmige gedaante die achter hem aan de andere kant van de bank was gaan zitten - zoals hij deze eigenlijk nooit opmerkte. Terwijl nochtans zijn zintuigen altijd op scherp stonden. Maar misschien wou hij de gedaante ook nooit opmerken. De inhoud van de bruine enveloppen die hem in de hand geduwd werden was doorgaans al meer informatie dan hij wou bevatten.

Ja, ook nu voelde hij de herkenbare vorm in zijn hand gedrukt. Hij schraapte zijn keel zacht, stak de envelop sluiks in zijn jas, stapte op van het bankje en liep weg. Het vogeltje fladderde verschrikt voor hem uit. Terecht, dacht hij. Vrees mij. Ik ben de *Cultuurkiller. Cultuurkiller Cees.*

Bij thuiskomst sloot Cees eerst zorgvuldig de deur, dan zijn gordijnen. Zelfs de zomerzon mocht geen glimp opvangen van de inhoud van de bruine envelop. Die was enkel voor zijn eigen ogen, en die van het zigeunertraanjongetje aan de muur bestemd.

Hij zette de ketel op. Het ging hem moeilijker en moeilijker af de instructies te lezen zonder een bakkie rooibosthee. Wijlen zijn moedertje zou bijna een beginnend geweten gaan vermoeden, en wie weet zou ze gelijk hebben. Hij werd bij iedere opdracht een tikkeltje vermoeider. En het begon hem een nare bijsmaak in zijn mond op te leveren. Een smaak die zich nog het beste liet vergelijken met campingkraanwater. Althans, zoals hij vermoedde dat campingkraanwater moest smaken, want hij had nog nooit één voet op een camping gezet. Op een camping staan paste niet bij zijn beroep, je stond daar teveel in de kijker. Hij bracht zijn vrije momenten uitsluitend door in zijn als één grote bibliotheek ingerichte woning.

Het zakje rooibos spreidde haar giftig ogende dwarrellijntjes in het hete water terwijl zijn knoestige vingers aan de envelop plukten. Onberispelijk wit papier. Ouderwets degelijke typemachine letters. Digitaal bewijs van de opdrachten werd ten aller tijde angstvallig vermeden - ze zou maar onverwijld in het geheugen van een printer blijven steken, immers. Zijn ogen slopen langs de letters. Oei. Het was geen klein doelwit. Men ging het hard op hard spelen ditmaal. Hij legde even het papier op zijn schootdeken en staarde naar het plafond. Oei, oei, oei. Dit was andere koek.

Koek, dat was een goed idee. Hij liep nogmaals zijn keukentje in en opende de kast. Even later prijkte een zorgvuldig gepositioneerd kaakje op zijn theeschoteltje. Een breinkoekje. Om te helpen zijn eerste volgende strategische zet te bepalen. Hij likte aan zijn vinger en sloeg de pagina om.

Hoofdstuk 2 – deWolksvaeghe

Cees spitste zijn oren in de vroege zomerige stadsnacht. Gelach, opgeschoten jeugd. Rammelende fietsen. Blikkige cafémuziekplaten. Geduldig speurde zijn gehoor het duister af naar dat éne type geluid dat hij zocht. Enkele straten verder werd zijn geduld beloond - hij hoorde de onmiskenbare tonen van een live optreden. Daar zou hij deWolksvaeghe treffen.

DeWolksvaeghe, voorheen menéér deWolksvaeghe, was tegen wil en dank een beetje zijn compagnon geworden. Niet dat er een heuse *cultuurkiller* in deWolksvaeghe zat, daar was het toch een beetje teveel een ei voor. Hoewel, misschien was dat ook paar een act. Cees liep nu immers ook met een dwaas bolhoedje en een overdreven colbertje over straat. Zijn camouflage. Zijn dwaze publieke gezicht, waarvan niemand kon vermoeden wat erachter schuilging. Men hield hem gewoon voor één van de vele dorpsgekken die het stadje rijk was.

De drukte in het café besloeg zijn brillenglazen, dus acclimatiseerde hij eerst even. De band die speelde was niet slecht bezig. Maar daar was hij niet voor gekomen. Zodra de damp zijn glazen verlaten had, speurde hij de bar af. En jawel; daar zat deWolksvaege. In zijn vaalbruine leren jas, wat Cees altijd een beetje in het oog sprong. De jas riep automatisch criminele associaties op. Maar omdat deWolksvaeghe verder, zoals gezegd, zo'n ei was, zocht niemand er iets achter. Toch leek het Cees een onnodig risico. Hij stelde zich naast deWolksvaeghe, bestelde twee bier en schoof er één naar zijn buurman.

"Je lijkt niet blij me te zien, Wolter," sprak Cees.
DeWolksvaeghe schudde het hoofd.
"Wat wil je van me, Cees ?"
Cees keek hem even strak aan. "Wat héb je voor me ?"
Een diepe frons groef zich in het voorhoofd van Wolter in.

“Het zijn moeilijke tijden, Cees. Nu het langer en langer geleden is dat ik nog in de politiek zat, word ik voor minder en minder commissies nog gevraagd. Ik krijg je niet zomaar meer ergens binnen.”

Cees nipte bedachtzaam van zijn bier, zijn ogen strak op Wolter. Die begon licht zenuwachtig te zweten.

“Je wéét dat ik altijd wel mijn best voor je doe, Cees. We gaan te ver terug en we hebben allebei teveel op onze kerfstok, dus ik moet wel. Maar kwade tongen in de stad beginnen dingen te vermoeden. Er gaan meer en meer deuren voor mij dicht. Nog even en ik ben nergens meer goed voor. Toch niet voor jou.”

Cees knikte - hij wist dat Wolter hier niet over tegen hem zou liegen. Bon. DeWolksvaeghe begon zijn nut te verliezen dus. In zijn achterhoofd maakte hij er een aantekening van. Losse eindjes. Niet vergeten.

Hij klokte zijn bier achterover en tipte even speels zijn hoed. DeWolksvaeghe greep zijn arm.

“Ik méén het, Cees. Deze maand zit ik nog in een *Mister*-jury en ik heb nog meegesoebat over de nieuwe stadsdichter, maar mijn handen zijn momenteel bijna gebonden.”

Cees knikte.
“Het is goed, Wolter. Ik zie je binnenkort wel weer.”
Kalm verliet hij het café en liep terug naar huis.

Hoofdstuk 3 – Inbraak

Bij zijn voordeur aangekomen wachtte *Cultuurkiller Cees* een grootse schok. De deur stond op een kier, het slot duidelijk met kracht geforceerd er losjes bijbungelend. *Pofferdoria*, vloekte Cees inmondig, en behoedzaam duwde hij langzaam zijn deur open.

Zijn rustige flatje was zichtbaar binnenstebuiten gekeerd, de dader was ogenschijnlijk alweer verdwenen. Zijn boeken lagen uiteengestrooid op zijn hoogpolig tapijt. Bij de oudere, kostbaardere exemplaren hadden de fragiele ruggen het begeven. Hij overzag snel de schade - over het geld wou hij niet nadenken, dat was gelukkig geen probleem, maar sommige van deze boeken waren onmogelijk meer aan te komen - en schonk zichzelf een cognac in.

Ontdaan liet hij zich in zijn zetel zakken. Dit. Was. Onverwacht.

Nog nóóit, schoot het door zijn kop, en hij klokte een slok. Nog nóóit in al zijn jaren als cultuurkiller, had iemand hem opgezocht. Wie had dit kunnen doen ?? Zou hij zijn vorige opdracht misschien toch té opzichtig hebben verricht ? Zou men wat vermoeden ? Misschien werd hij ook wel wat te oud voor dit werk.

Maar nee.
Klok.

Je vorige opdracht ging perfect, Cees. Het wás perfectie. Kúnst, ironisch genoeg. Vakmanschap. Je hebt het meer dan ooit in je vingers. Onmogelijk dat iemand het door had.

Een van de insiders dan misschien ? Wellicht die vuige rat van een deWolksvaeghe ? Met dat schijnheilige bolle varkenskopje van hem. Je zou het nooit achter hem zoeken, maar misschien juist daarom... Voorzichtig voelde hij aan zijn binnenzak. Nooit was hij onvoorzichtig genoeg geweest om zijn opdrachten en plannen te laten slingeren.

Ook deWolksvaeghe kon niet weten waar... Nee, niet deWolksvaeghe. Cees had hem bij zijn ballen en hij wist het. Bovendien zou dat ei nooit zoiets durven.

Klok.

Tja. Hij zag dat zijn koekblik met los geld weg was. Een schijntje vergeleken met wat hij betaald kreeg, eerder op het aanrecht gezet om zijn huishouden geloofwaardig te maken.

En voor de hand liggende verpatsbare snuisterijen waren ook verdwenen. Misschien was hij gewoon wat te paranoïde. Dit was en bleef een stad met een marginaal crimineel element erin. Inbraken kwamen voor. Drugs. Schulden. Niets aan het schouwspel oogde verdachter dan een ordinaire woningroof.

Klok. Glas leeg.

Hij pakte de hoorn van de haak en belde de politie. Daarna belde hij een slotenmaker.

Klokslag kwart over één 's nachts begon altijd de badkraan van Cees te druppelen. Dat ging steevast zeven minuten zo door en stopte dan weer. Het vertrouwde druppelgeluid deed hem ditmaal verbaasd naar de klok opkijken vanuit zijn overpeinzingen. Zo laat alweer ?

Volslagen bizar: de slotenmaker was al geweest en had provisorisch, na het schieten van enkele foto's voor de bewijslast van politie en verzekering, een nieuw slot gehangen, maar de politie liet nu al uren verstek. Ze waren vast weer onderbezet ergens mensen aan het flitsen die vijf kilometer per uur over de limiet reden. Of druk aan het twitteren op hun wijkagentfietsje. Zo gingen die dingen in deze stad. Hij zou zich druk kunnen maken over prioriteiten maar het was de moeite niet waard.

Hij stond op en zette de theepot op. De badkraan drupte nog lustig verder.

Toen het jaren geleden begon, dat nachtelijk druppen, had hij overwogen er iemand om te bellen. Na een paar nachten had hij het echter al een geruststellende en vertrouwde klank gevonden.

Tok, tok, tok, tok op het glazuur van zijn badkuip. Hij kon het inmiddels meetellen. Met zijn oren gespitst mompelde hij "vier... drie... twee... een..." Het geluid stopte.

Buiten in het donker zag hij het silhouet van een kat over een muur sluipen, verstoken van ornithovore uitdagingen maar zichtbaar verrukt met de overige zintuigprikkelingen die de nacht bood.

Rood is de kleur van wilde nachtsignalen, schoot hem een zinsnede uit een gedicht van Vestdijk te binnen. Hij dronk de verwarrende associatie kalm weg met een nipje aan zijn theekop en staarde naar de maan.

Wat een buitenissige dag was het tot dusver. Een bijgelovig mens zou er wellicht nerveus van worden, maar Cees dacht er het zijne van.

Eigenlijk vond hij het wel fijn dat hij in zijn jarenlange carrière als cultuurkiller nog steeds verrast kon worden. Tenslotte is routine een sluipmoordenaar voor de scherpte van de geest.

Hij inspecteerde het geïmproviseerde deurslot. Niet dat hij veel verstand van deursloten had, maar toch stond de onderzoekende blik in dienst van zijn gemoedsrust.

Het leek hem sterk dat dit slot nog mensen in zijn appartement zou binnenlaten voordat morgen de deur vervangen kon worden. Natuurlijk sloot hij eventuele verrassingen niet uit, maar het leek hem toch dat hij gerust kon slapen.

Zodra hij zijn thee ophad zou hij daar dan ook maar gevolg aan gaan geven. Het was erg laat voor zijn doen. En de politie verwachtte hij niet meer vannacht. Zo wel, dan zouden ze toch eerst aanbellen.

Hij gaapte. Morgen weer een dag.

Hoofdstuk 4 – Politie

“Een cultuurkiller ?
Wat is in vredesnaam een cultuurkiller ?”

Hij hoorde het zichzelf nog zeggen. Een broekie. Even glimlachte Cees, gebogen over zijn aantekeningen, pen tussen de tanden geklemd en voorhoofd rustend in zijn handpalm. Wat wist hij toen nog weinig van de wereld. Maar ja, niemand leert je op school dat je tekortkomingen ook als talenten kunt inzetten. Hij krabde aan zijn voorhoofd en tuurde naar de namen die hij heeft opgeschreven.

De man tegenover hem glimlachte. Ze waren op diens aandringen naar een rustigere plaats gegaan om verder te praten, over onderwerpen die strak gehuld in geheimzinnigheid waren gebleven.

“Het principe is eigenlijk heel simpel. We hebben hier een vrij land. Zoals dat heet.”

Cees had maar ja geknikt, om aan te geven dat hij dat nog kon volgen.

“In een vrij land heeft iedereen mogelijkheden voorhanden. Maar niet iedereen moet zomaar die mogelijkheden voorhanden krijgen. In sommige gevallen kan het uiterst kwalijk zijn als de verkeerde persoon bijvoorbeeld op een hoge of publieke post belandt.”

Cees had zijn wenkbrauw gefronst blijkbaar, want de man haastte zich tot verdere verduidelijking.

De deurbel klonk. Cees fronste een setje bedenkelijke rimpels bijeen.

Bezoek ? Och, het zal de politie zijn, *pofferdoria*. Voorzichtig en bedachtzaam vouwde hij zijn aantekeningen op en stak ze in zijn binnenzak. Nauwlettend tuurde hij rond of er andere aanwijzingen in zijn appartement konden opvallen. Maar hij zag niets dat het luime lekenoog zou kietelen.

De agenten waar hij voor opendeed, leken rechtstreeks uit een stripverhaal weggelopen. De man had een aardappelzakpostuur, een potsierlijke snor, levervlekken op zijn neus. Alles aan hem straalde 'olijke alcoholist' uit. De vrouw naast hem was jong, vervaard, het type heldin op de verkeerde plaats. Cees gebaarde hen binnen, en stak direct van wal.

"Ik heb het slot laten vervangen, dat snapt u. Maar voor de rest heb ik alles onaangeroerd gelaten. Moet u de staat zien waarin die onverlaten mijn boekencollectie hebben achtergelaten ! Vreselijk vind ik het - dit soort aanblikken breekt het hart van de echte verzamelaar, moet u weten !"

De aardappelzakalcoholist schraapte zijn keel.
"Pardon, maar waar heeft u het over ?"

Cees staarde hem aan, eventjes van zijn à propos gebracht. "Over de inbraak in mijn appartement gisteravond, uiteraard ! Ik had jullie er nog om gebeld. Zijn jullie daar niet voor hier ?"

De olijk ogende bromsnor schudde zijn hoofd.

"Nee, meneer. Wij zijn hier om een andere kwestie. Kent u Wolter deWolksvaeghe ?"

Cees knipperde nu helemaal verrast met zijn ogen en knikte maar ja, zijn hoofd een plotse warboel zonder plan.

"Waar was u gisteren tussen tien uur 's avonds en pakweg één, meneer ?"

"Ik was hier. Er was ingebroken in mijn appartement en ik verwachtte de politie - jullie - en een slotenmaker. Die komt vandaag terug om de deur wat beter te repareren. Waar gaat dit over, is er iets gebeurd ?"

De vrouw schraapte nu haar keel.

“Welnu, meneer. We vragen u dit omdat, volgens de ooggetuigenverslagen tot dusver, u de laatste bent geweest die meneer deWolksvaeghe heeft gesproken. Voordat hij vermoord aangetroffen werd op de stoep van het stadhuis deze ochtend.”

De grond viel weg onder Cees en vaag merkte hij dat hij in zijn luie zetel was gaan zitten. Maar alles voelde onwerkelijk en zijn bewustzijn verliet volledig de realiteit - hij voelde zich uit zijn lichaam treden, en de hele situatie, zijn lichaam in de nostalgische zetel, de agenten tegenover hem, zijn appartement bezaaid met boeken, als een vanaf de andere kant van een televisiescherm bekeken scène van een slechte film beschouwd - en zijn brein focuste volledig op het beeld van een kattenoog.

Een kattenoog is een bizar verschijnsel. De pupilring oogt als een tweede oog. Bij de aandachtige blik van een kat kreeg hij altijd het idee dat er een soort buitenaards binnenoog staarde. Een donkerder groen, in nauwe spleet geknepen anderwerelds oog. Katten hielden hem altijd met dunne spleetjes in de gaten. Hij wist niet waarom, want overige observaties slurpten hun ogen vaak gretig binnen door een wijde opening, maar hem bekeken ze altijd met kille dunne spleetjes. Dat beeld, een groen binnenoog met een dun zwart spleetje dat hem aanstaarde, hield even zijn brein gegijzeld.

“V-vermoord ?”

Het stamelende geluid, bijna automatisch over zijn lippen gerold, bracht hem terug in het hier en nu.

“Wat, wie, ik bedoel... hoe ?”

Alle eloquentie was uit zijn spraak verdwenen, het moment ontvlucht als meervoudig veroordeelden door de achterdeur van een café waar een plotse inval plaatsvindt. Onmiddellijk hervatte hij zichzelf, schraapte zijn keel en sprak:

“Pardon, maar dit nieuws overvalt me. U zegt dat heer deWolksvaeghe vermoord is. Zou ik mogen vragen wat er gebeurd is ?”

De dronksnor trok een ernstige frons en bromde:

“Het spijt ons, meneer, maar in het belang van ons onderzoek kunnen we dergelijke informatie niet zomaar prijsgeven. Wat wij graag willen weten is of u ook maar enige al dan niet zijdelingse betrokkenheid in deze zaak hebt.”

Hij wierp zijn vrouwelijke collega een strenge terloopse blik toe, die beantwoord werd met een licht schuchtere, schuldgevoelige terugblik.

Een serie voorspelbare vragen werd op hem afgevuurd en Cees gaf plichtmatige repliek. Zijn hoofd raasde ondertussen met stormachtige scenario’s. De inbraak, de moord op deWolksvaeghe, het kon geen toeval zijn. Dezelfde avond, en beide gevallen rechtstreeks aan hemzelf gelieerd. Zijn bloed borrelde angstig met duizenden prikkels aan zijn aderen. Hij vertelde de agenten richting waarheidsgetrouw wat ze wilden weten, en ze leken daar uiteindelijk tevreden mee. De aardappelagent schudde zelfs nog zijn hand, al was het niet van harte.

“Als u nog iets te binnen schiet, neemt u dan alstublieft contact op met ons ?”

Cees knikte haastig van ja, uiteraard, meneer.

Bij het verlaten van zijn appartement keerde de jonge vrouw eventjes om. Ze keek hem diep in de ogen, en terwijl haar collega al de balustrade van zijn flatgebouw af aan het wandelen was, fluisterde ze hem haastig toe:

“Meneer deWolksvaeghe is vermoord met een vulpen. Gemaakt van bamboe. Ik heb nog nooit zoiets gezien, meneer.”

Hoofdstuk 5 – De Muskiet

> *"Stel. Er bestaat, vanuit een politiek initiatief, een culturele titel. Ik neem maar een wijkdichter als voorbeeld. Het bestuur heeft de titel van wijkdichter opgestart en aan iemand toegekend. Maar bij nader inzien blijkt dat een persoon die zich onhandige uitspraken laat ontvallen. Standpunten inneemt die de voedende hand bijten. Dat is uiteraard dan een politiek onwensbare situatie."*

Hij had in een daas de deur gesloten, zich omgedraaid en naar de boeken op de grond gestaard. Daarna had hij in dezelfde daas een pad naar zijn raam gelopen. Hij hervond de grip op zijn gedachten en merkte dat hij naar regendruppels staarde die strepen op zijn ruit trokken. DeWolksvaeghe, vermoord ! En niet zomaar vermoord, maar als een luid sprekende boodschap gedumpt voor het stadhuis. Het viel amper te bevatten. DeWolksvaeghe had vrijwel geen vijanden. Hij kon zich niemand voorstellen die hem dood zou willen.

En dan was er die bamboe pen. Hij kon zich geen beeld vormen hoe in godsnaam iemand vermoord werd met behulp van een bamboe vulpen. Maar het was gebeurd en gezien de ongewone natuur van het moordwapen moest dat toch beschouwd worden als een aanvullende boodschap, een zeer belangrijke aanwijzing.

Hoe meer hij erover nadacht, hoe meer het woord resoneerde in zijn kop. *Bamboe*.

> *Cees had weer een begrijpende knik gegeven. De man vervolgde:*
>
> *"Wat wij van jou vragen is om titels die teveel risico's met zich meebrengen, te..... devalueren."*

Cees had zich zoveel mogelijk de uitstraling aangemeten van iemand die het kan volgen, maar hij snapte er eigenlijk geen mallejota van. Vroeg deze man hem nu om 'titels' te gaan 'devalueren' ? Hoe devalueer je in vredesnaam een titel ? Hij was tot dusver een vrij onopvallend bezoeker van open podia en andere dichtersavonden geweest en enkele keren wat te ingewikkeld doorwrochten gedichten ten berde gebracht die niet veel indruk hadden gemaakt. Waarom deze man dan ook juist hem uit had gekozen voor deze ronduit bizarre taak was hem een raadsel. Een volstrekt, volledig, verwarrend raadsel.

Maar ergens intrigeerde het hem enorm. Een titel devalueren.

Wat moest hij zich voorstellen bij een bamboe vulpen ? Zou dat een kalligrafeerpen zijn wellicht ? Of een heuse vulpen, gevoerd in een bamboe omhulsel ? Hij besloot dat hij absoluut meer informatie moest zien te achterhalen. Wellicht via die jonge agente die hem nu al dit verteld had. Of nee, wacht. Hij moest Albert de Muskiet hebben. Die wist zeker meer. Albert wist altijd meer.

Albert de Muskiet stond in het morsige tuintje van het kantoorpand te roken. Licht mijmerend over hoe hij als kind tegen zijn vak had aangekeken. Journalist, dat was avontuur, dat was ruig, dat was spannend, dat was waarheden achterhalen. Als kind droom je tenminste toch niet van halve advertorials en aankondigingen van bingomiddagen schrijven.

Chagrijnig trokken zijn lippen aan zijn sigaret. Zometeen moest hij verder met zijn artikel over een multiculturele kanteklos middag. Je verzint die onzin niet.

Hij drukte zijn sigaret uit op het deurlogo van de krant waar hij voor werkte. Een redactie vol achterlijke mongolen die braafjes hun uurtjes klokten en een arbeidsethos erop nahielden waar de gemiddelde ambtenaar zich nog voor zou schamen. Keer op keer dacht hij, wat doe ik hier nog ? Wetende dat hij een van de weinige nog 'echte' journalisten in het hele pand was. En dat hij bij veel onderzoeksartikelen glashard tegengewerkt werd door zijn baas. Stel je voor, de krant zou ineens iets interessants gaan melden, wat ook nog eens een paar centen kostte om te schrijven. Het zou niet gekker

moeten worden zeg. Waar zou dat heen moeten met de wereld. Straks gaan we nog niéuws publiceren. Sarcastisch binnenmompelend liep hij terug naar zijn bureau, waar hij Cees bij aantrof.

“Wat moet je, Cees ?”

Albert had een gloeiende kotshekel aan Cees. Cees gaf altijd een instinctief gevoel af dat hij met dubbele tong sprak. Albert snapte amper dat zo weinig anderen dat gevoel kregen van Cees. Die man had zijn vingers in veel smerige zaakjes, dat voelde hij wel. Zonder bewijs of aanknopingspunten kon hij er echter helemaal niets mee. En daarom had hij een schurfthekel aan Cees. Albert *kon gewoon niets met Cees*. Wat volstrekt krankzinnig was eigenlijk, want Cees bekleedde keer op keer elke nieuwswaardige culturele positie in de stad. Maar Cees deed er nooit ook maar het minste interessante mee, wat hem als verslaggever danig op de zenuwen werkte. En de man sprak altijd zo verdomd bedachtzaam. Nee, De Muskiet kreeg enkel kippenvel van Cees. En nu stond deze ergerlijke man weer eens naast zijn bureau. Albert bedacht zich dat je sommige dagen beter niet je bed uit kunt komen.

“Dag Albert. Je hebt het grote nieuws van vandaag al gehoord neem ik aan ?” vroeg Cees retorisch.

“*Duh*,” reageerde Albert gepikeerd.

“Er wordt niet elke dag een lijk op de stoep van het stadhuis achtergelaten, Cees. Je weet zelf ook dat dit stadje nu niet bepaald gebukt gaat onder statistisch schokkende misdaadcijfers, toch zeker al geen zichtbare misdaad.”

Cees knikte, en woog zijn volgende woorden alvorens ze uit te spreken. Albert knarsetandde.

“Wie heeft Wolter gevonden, weet je dat toevallig ?”

Alberts nekhaartjes kriebelden. Een signaaltje van zijn reportersinstinct. Hij vernauwde zijn ogen, maar antwoordde:

“Als ik het goed gehoord heb was het de oude vrouw van de visboer, je weet wel, die van in de Poort.”

Cees knikte, hij kende de vrouw. Nieuwsgierig tot op het bot en daarom van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat met haar hondje aan de wandel om overal te kunnen zien wat er gebeurde. Het arme beestje had voortdurend allerlei kwalen aan de poten van al dat rondgesleept worden. Maar zelfs dat nieuwsgierige mens zal wel een schok hebben gehad vanochtend. Misschien dat ze een paar dagen uit de roulatie zou blijven – het zou haar hondje deugd doen.

"En waren er nog andere getuigen misschien ?"

"Waarom deze belangstelling in deze zaak, Cees ?" riposteerde Albert.

Het kwam hem vreemd voor. Hij wist dat Cees het reilen en zeilen in de stad wel ruwweg in de gaten hield, maar overdreven belangstelling voor de lokale gebeurtenissen had hij zelden.

"Zoals je zegt, Albert, dit gebeurt niet elke dag. En ik zit te overwegen de gebeurtenis in mijn schrijven te verwerken. Het is natuurlijk interessant."

Wederom kreeg Albert kippenvel van deze macabere man. Hoe raakte hij zo snel mogelijk van hem af ? Hij pakte nonchalant zijn lege koffiemok in de ijdele hoop dat een gang naar het koffieapparaat Cees zou ontmoedigen. Weg van hem wou hij, weg, wég.

No such luck. Cees liep doodleuk achter hem aan naar de koffiezetter.

"Is er nog meer dat je kunt vertellen ? Wat was het moordwapen, bijvoorbeeld ?"

Albert begon kwaad te worden, je zou deze dorpsgek toch een klap voor zijn kop verkopen ?

"Cees, ik heb het druk vandaag, dus als je het niet heel erg vind, hou ik het hier graag bij. Je weet waar de uitgang is, toch ?"

Terwijl hij zijn mok met koffie vulde, sloot hij zijn ogen. Hij had de neiging zijn hielen tegen elkaar te klikken en Cees weg te wensen. Zou het werken ? Maar toen hij zich omdraaide was Cees al weg. Klikken met de hielen bleek niet nodig te zijn geweest.

Hij zette zich met een diepe zucht terug in zijn stoel en keek naar zijn multicultikanteklosartikel. Hij kon zich niet concentreren. Er was iets niet in de haak met die moord, en met de ongewone belangstelling van Cees voor deze zaak.

Hij pakte de stapel mappen vol recente aantekeningen van zijn bureau en begon te bladeren.

Hoofdstuk 6 – Het viswijf

Bettina deGraete was geen sieraad voor haar achternaam. Honderdzevenentachtig kilogrammen schoon aan de haak verborgen haar 'graete' diep in haar lichaam. Haar man, de visboer, had dat uit pure beroepsmisvorming prachtig gevonden en vond dat nog. Potje, dekseltje.

Haar Fifi lag met eeuwig droevig kijkende oogjes op haar schoot. Pootjes ingezwachteld. Reuma. Dat onvoorspelbare weer ook deze zomer, dan weer koud, dan weer warm. Fifi constateerde met verbazing dat de bazin alreeds enkele wandelrondes oversloeg en vond dat vooralsnog prima zo. Ze likte zachtjes haar zwachtels. Haar pootjes kriebelden een beetje eronder.

Bettina was de zelfverklaarde ogen en het geweten van de stad. Niets ontsnapte normaal gezien aan haar haviksoog. Haar credo was dat alles wat de krant niet haalde, van uiterst belang moest zijn. De krant, pfff, dat ze dat vod nog een krant durfden te noemen. Haar maakten ze niets wijs. De meeste redacteuren daar dienden vooral de belangen van de adverteerders en de gevestigde politici. Hoeveel er in de kaders van de lokale krant niet gespindokterd en gedoofpot werd, u moest eens weten, zei Bettina altijd. Daarom was zij een beetje haar eigen krant. Zonder drukpers. Op de ouderwetse manier, met van mond tot mond informatie. Vooral van haar eigen mond, die ondanks alle beweging toch getooid werd door een driedubbele onderkin.

Fifi blafte. Bettina keek meteen scherp het raam uit.

Daar kwam Cees aangelopen, de stadsdichter. Of was hij nu de muziekmakelaar ? Of de cultuurburgemeester ? Het was altijd een beetje lastig te volgen wat Cees nu weer was, vond ze. Het werd wel

altijd groots aangekondigd maar dan hoorde je vervolgens eigenlijk niet veel meer. En dan was hij ineens weer iets anders. Hou het maar eens bij. Zelfs Bettina had er moeite mee.

Vandaag stond haar kop daar echter helemaal niet naar. Ze bleef maar het gruwelijke schouwspel voor ogen zien. Die arme man, te midden van al dat bloed. En... ze gruwelde, probeerde maar opnieuw en opnieuw het beeld van haar af te schudden. De deurbel rinkelde. Bettina schrok en Fifi sprongviel onhandig van haar schoot. Pijnlijk met haar pootjes trekkend dribbelde ze naar de voordeur. De vrouwe des huizes was minder happig en bleef in haar stoel zitten. Na vanochtend had ze, geheel tegen haar natuur in, even niet meer zo'n zin in gezelschap. De deurbel rinkelde een tweede maal, iets langer. Behoedzaam liep ze haar hond achterna naar de voordeur.

De wind was met één rand van Cees' bolhoedje aan de haal gegaan waardoor deze een beetje scheefgewaaid op zijn kop stond. De deur zwaaide een stukje open en stopte abrupt. Boven een deurkettinkje uit staarden de strenge ogen van Bettina deGraete hem aan.

"Ja ??" snauwde ze naar hem.

Keihard klapte de snauw in zijn gedicht en hij kon enkel denken: *viswijf*.

Beleefd en een tikje koddig nam hij zijn bolhoed af en een lichte boog fingeerde zijn al even geringe eerbied naar de vrouw.

"Dag Bettina. Ik heb gehoord dat je nogal een schok hebt gehad. Ik kwam even kijken hoe het met je was."

"Da benne jouw zaken niet, *stadswachter*," snauwde Bettina met haar eeuwige mengelmoes van dialecten.

Niemand wist precies waar ze nu echt vandaan was gekomen, maar dat ze niet 'van hier' was, dat kon zelfs het meest ongeoefende oor wel oppikken. De wenkbrauw van Cees trok gespeeld gekwetst op.

"Maar Bettina, ik heb helemaal speciaal voor jou een stadslikeurtje mee."

De ogen van mevrouw deGraete vergrootten zich verbaasd. Haar hekel aan Cees werd ruim geëvenaard door haar voorliefde voor het lokale stadslikeurtje, de *kokotte*. Het hele 'dorp' wist van haar enthousiasme bij de gedachte aan een glaasje 'kekottuh', zoals ze dat zelf uitsprak.

"Heddegij ècht kekottuh bij junders ?" blafte ze door de deuropening.

Een ruime meter lager stak de snuit van haar Fifi buiten, ruikend.

"Mementje dan hoor," en ze trapte heur hond enkele centimeters achteruit, nageltjes tikkend over de gangtegels.

De deur sloot, het kettinkje rammelde, en de deur zwaaide wijd open. Fifi gromde, haar tanden ontbloot, en blafte fel naar Cees. Die trok geschrokken de cadeauverpakking met fles kokotte wat omhoog in een instinctieve reflex.

"Se doet nuks war," gebaarde Bettina de gulle drankbezorger binnen.

Terwijl Cees behoedzaam voor haar uit de gang uitliep, bedacht ze zich hoezeer hij eigenlijk op een soort meneer pastoor leek. Stijfjes in bewegingen, behoedzaam, bedachtzaam en voelbaar betweterig. Alsof hij elk moment in een passionele preek kon uitbarsten. Maar passie, daar had ze de *stadswachter* nog nooit op kunnen betrappen. Op een fles gratis drank bij deze wel, en dat zette daadwerkelijk al haar argwaan tijdelijk op pauze. Na vanochtend kon er immers een borreltje wel in.

Fifi drentelde grommend achter haar aan. Haar pijnlijke pootjes stoorden haar even niet meer. Het dier wist dat ze hier niet met *goei volk* te maken had. En dat zou ze ook laten merken ook. Ze zette zich ongeveer een meter van Cees' uitgekozen zitplaats en keek hem strak aan, voortdurend de lippen licht ontbloot.

De klok aan de muur van het viswijf tikte hard. Cees schraapte zijn keel, zorgvuldig overwegend hoe hij de horens van het gesprek zou vatten. Zijn blik dwaalde over haar muur, zoekend naar inspiratie.

Foto's van haar man. Ook in zijn vrije tijd was hij met vis bezig, blijkbaar. Niks dan foto's van manlief met karpers. Hij keek naar de

hond. Fifis tanden nog steeds ontbloot, haar ogen schoten woedend vuur in zijn richting. Cees voelde zich ongewoon nerveus. Bettina nipte content kijkend van haar *kokotte*, zich zichtbaar van niets anders meer bewust.

“Vreselijk, wat er gebeurd is. Ik schrok me kapot toen ik het hoorde,” wierp Cees voorzichtig een balletje op.

“Hm, war ? Oh, praat me der nie van, asteblieft,” fronste het viswijf bij het onmiddellijk besef van het aangekaartte onderwerp.

“Gij kende den Wolters beter dan ik, ik wil nooit mere zoiets zien.”

Cees’ brein raasde. Wat haatte hij toch dialogen voeren. De mensen in dit stadje lieten zich zo slecht sturen, het gesprek zwalkte altijd honderden kanten op maar nooit de juiste. Hij wist dat dit weer een vermoeiend gesprek zou worden. Hij zuchtte. De hond gromde.

> *“De moeilijkste truc voor de cultuurkiller is de titel bemachtigen,” had de man geheimzinnig gesproken.*
>
> *“Daar kunnen we maar beperkt bij helpen. Het meeste werk moet je zelf zien te doen, via netwerken, via van de juiste personen net genoeg bezwaarlijke informatie bezitten, via wederdiensten, kortom, op politieke wijze en buiten het zoeklicht.”*
>
> *Hij had een slok van zijn whisky genomen. Cees dronk toen - nog - niet. Hij luisterde aandachtig.*
>
> *“Het devalueren kan op allerlei manieren. De eenvoudigste is de ‘implosie’, oftewel een groots aangekondigde titel bemachtigen en vervolgens vanuit die titel vrijwel niets noemenswaardigs doen. We gaan je in het begin vooral enkele titels op die manier laten devalueren, aangezien je nog ervaring moet opdoen.”*

Zijn schoenzolen klakten opgelucht op de stoeptegels. Met een diepe ademteug haalde hij de frisse buitenlucht in zijn gemoed. Drie uur, *drie uur* had hij in die walgelijke woonkamer gezeten. Wat een wanstaltige inefficiëntie toch, informatie proberen te achterhalen via

dialoog. Maar in stadjes als deze kon je vaak niet anders. Toch zeker niet zolang De Muskiet niet scheutig was met diens kennis.

Maar hij had uiteindelijk het nodige uit het viswijf weten te krijgen. Het had wel tot driekwart van de fles geduurd tot Bettina loslippig werd. Maar enfin. Wolter was blijkbaar aangetroffen met het moordwapen, de bamboepen, overdwars in zijn keel gestoken. Hij was naakt geweest en zijn hele lichaam met vreemde tekens beschreven.

"Vèn dah sjienees ofso," hij zou het naderder moeten onderzoeken wat de tekens precies waren.

Het was een boodschap geweest, voor iemand. Voor hem ? Wie weet.

Diep in gedachten verzonken liep hij de trappen op naar zijn etage. Het balkon over en naar zijn voordeur. Sleutel. Slot. Deurklink. De deur zwaaide open over een envelop die eronderdoor geschoven was. Bijna had hij hem niet opgemerkt. Verbaasd raapte hij de envelop op, sloot haastig zijn deur, en dan de gordijnen. Zenuwachtig plukte hij aan de plakrand. Er zat een vel papier in met een getypte tekst van slechts enkele regels. Maar die regels brachten eensklaps het bloed in zijn hele lichaam ijskoud aan het tintelen.

> **Vergeet eerdere opdracht. We hebben besloten het doelwit via een andere route te bereiken. In nabije toekomst nemen we contact op over verder verloop samenwerking.**

Hij had onbewust de deurklink vastgegrepen om niet om te vallen en een goede tien minuten naar de tekst staan staren. Zijn brein gonsde. Met één enkel woord, opnieuw en opnieuw herhaald.

Ontslagen.

Hoofdstuk 7 – Fifi

Alberts hoofd gonsde. Dat hij op sommige dagen eigenlijk liever helemaal geen verslaggever was. Dat hij de komende dagen weer niet meer zou eten. Dat hij hoopte dat hij straks niet per ongeluk verdwaalde stukken ingewanden onder zijn schoenzolen zou hebben. Hij staarde naar de halsband die aan de muur gepind was. Rondom een bamboepen. Onmiddellijk kwam hem het dossier dat hij gisteren had zitten doorploeteren voor de ogen. DeWolksvaeghe. Ook een bamboepen. Ook Chinese tekens.

Politiezwaailichten wierpen macaber bewegende schaduwen achter de halsband. In de achtergrond hoorde hij Bettina deGraete luid gillend janken om haar hond. Het mens had weinig geluk de laatste dagen, bedacht hij zich. Eerst had zij deWolksvaeghe gevonden, en nu dit. Hij krabde zich even op zijn achterhoofd. Het had met elkaar te maken, zoveel begreep hij wel. Maar waar hij zou moeten beginnen zoeken naar het antwoord... Het zuur schoot fluks in zijn keel omhoog en vlug bedekte hij zijn mond. Hij slikte het terug door. Meteen kokhalsde hij nog even na. Weg, naar buiten, de nachtlucht in – hij had genoeg gezien. Meer dan genoeg.

Cees schrok op van het getik van zijn waterkraan. Hij keek om zich heen en constateerde dat hij de halve dag in een staat van shock in zijn luie stoel had gezeten. Het was dan ook wel veel om te bevatten... *ontslagen.* Ze moesten lucht hebben gekregen van dat er iemand in zijn nek ademde. En zodra een *cultuurkiller* ontdekt is, wordt hij door de organisatie losgesneden.

In sommige gevallen, als de *killer* bijvoorbeeld veel insiderkennis bezat, werd hij zelfs geliquideerd. Als je bij deze mensen op één ding aankon, was het wel hun paranoia. Cees had een lange staat van dienst maar maakte zich niet meteen zorgen om zijn leven -hij had

zijn contact met de organisatie zo klakkeloos mogelijk gehouden. *Don't look at faces, don't ask questions.*

Maar toch. Ontslagen was al erg genoeg. Hij was inmiddels een man op leeftijd. Dit was alles dat hij kon. Hij kon bovendien moeilijk zijn echte baan van al die jaren op een CV zetten. Als zijn dwaze camouflage alter ego aan de slag ? Dat zette geen zoden aan de dijk. Dan hield de schoorsteen erg snel op met branden. Nee, dat was zeer zeker geen optie. Er zat maar één ding op. Hij zou op een of andere manier zijn waarde aan de organisatie terug moeten bewijzen. Dat hield in dat hij beide problemen moest oplossen. Het realiseren van het doelwit, en... afrekenen met wie hem probeerde dwars te zitten.

Vastberaden ging hij rechtop zitten. Meteen morgen ging hij ermee aan de slag. Maar eerst. Een verzetje. Het was er laat genoeg voor. Hij trok zijn jas van de kapstok, zijn stillere schoenen aan, en liep de deur uit, de nacht in.

Bij de ingang van het hotel werd hij aangeklampt door een aangeschoten vrouw van middelbare leeftijd. Uit haar goedkoop ogende handtas graaide ze haar portemonnee en zwaaide die wanhopig voor zijn gezicht terwijl haar vingers aan zijn armen klauwden.

"Look, dis maai dotter, dis ! Dis ! Sjie zee, modder, aai want kom wif joe ! But dey zee -"

Cees duwde de vrouw opzij en liep met een strak gezicht het hotel in.

"Ze zijn allemaal knettergek in deze stad," gromde hij in zichzelf.

De Muskiet klikte zijn lamp aan en zakte in zijn bureaustoel. Eerst een voormalige politicus, nu een hond. Buiten een uiterst slechte mop schoot hem geen enkel ander verband te binnen. Dan waren er nog de Chinese tekens. Hij zocht op de server naar de foto's.

Geld voor een vertaalbureau kon hij nooit bij zijn baas loskrijgen, al was het verhaal nog zo sensationeel. Sterker, de baas zat op zijn deadline voor het multicultikanteklosartikel te hameren. Maar dat

artikel kon de pot op. Nog niet eerder was er zoiets in dit slaapstadje geweest - een seriemoordenaar ! En dan nog wel eentje die zich niet tot één biologisch type wezen beperkte. Zijn nekharen kriebelden als nooit tevoren.

Cees krabde aan zijn nek. Het beddengoed in dit hotel werd gereinigd met iets dat altijd zijn huid aan het jeuken kreeg. Hij strekte zich uit en staarde naar het plafond. Hij wachtte. Tot er op de deur geklopt werd. Hij stond op en liep naar de deur. De jongedame achter de deur deed hem fronsen.

“Jij bent Kimberley niet.”

De escort knikte haar bol met net te vettig haar, in retorische bevestiging op deze vaststelling.

“Ze is ziek.”

Cees twijfelde. Hij was een gewoontedier, maar hij was ook aan dit verzetje toe. De vrouw keek hem brutaal ongeduldig aan. Haar zwaar getatoeëerde armen steunden demonstratief op haar zijden. Ze kauwde luidruchtig op haar kauwgom. Cees zwaaide de deur verder open.

“Het moet dan maar.”

Albert zwaaide het raam open en ademde even de buitenlucht in. De nachtelijke neonlichten begroetten hem als de oude vriend die hij voor hen was. Maar deze nacht sloeg hij geen acht op hen. Hij kreeg het beeld van de afgeslachte hond maar niet van zijn netvlies. Hij wist ook niet hoe hij de Chinese tekens vertaald zou krijgen. Hij kon Google Translate proberen maar hij vertrouwde de resultaten niet. Kende hij niet iemand die er tabak van kon maken ? Hij probeerde terug te denken. Zat er op de universiteit niet iemand die... Ja, er stond hem een voormalige studiegenoot bij. Het was het proberen waard.

Hij opende een browserscherm en begon te zoeken naar actuele contactgegevens.

Cees huiverde. De seks was niet onaangenaam geweest – onbijzonder

maar lichamelijk bevredigend. De vrouw naast hem, met haar tatoeages en piercings en dat vettige piekhaar deed hem walgen van zichzelf, van de daad van zojuist, van dit bed, van dit hotel. Hij voelde zich laag, vulgair, smerig. Met een zwaai ging hij rechtop zitten en begon zijn broek aan te trekken. De vrouw keek hem verbaasd aan.

“Je hebt voor de hele nacht betaald, vond je het niet fijn ?”

Cees schudde zijn hoofd maar probeerde zo vriendelijk mogelijk te zeggen:

“Ik bedenk me plots dat er iets tussen is gekomen. Het is goed zo, maar ik moet gaan.”

Met kippenvel stond hij even later in de lift naar beneden. Hij haastte zich het hotel uit, naar huis.

In het nachtelijk duister vochten ergens in de stad twee katers met luid gejank.

Hoofdstuk 8 – De Kringen

Zoals het culturele circuit in deze stad liep was eenvoudig en ingewikkeld tegelijk. Cees had het leren begrijpen door te denken in *kringen*. De verschillende organisatoren van kleine culturele evenementen hadden allemaal zeer grote egootjes en botsten daardoor voortdurend met elkaar. Omdat de stad desalniettemin toch groot genoeg was voor hen allemaal, organiseerden ze kleinschalige avondjes, exposities, voorstellingen voor hun eigen insiderkring. Daar zaten uiteraard raakvlakken tussen, mensen die bij de ene en de andere kring 'hoorden', maar door opzettelijk gebrekkige aankondigingen van deze evenementjes was het aantal raakvlakpersonen tussen de Kringen beperkt. Slechts een klein aantal mensen bewoog zich in alle bekende Kringen - Cees was er inmiddels één van.

Vanavond was hij in de Kring rondom Ewald Poulet. Een cultureel zelfs voor deze stad uiterst dwars man, die consistent alles organiseerde waar de overige Kringen geen brood van lusten. Of zoals men in andere Kringen wel eens zei, Poulet zag vaak goud in een hoop fecaliën.

Deze avond werd de Kring getrakteerd op een zeventiental disharmonieus gillende vrouwen in rubber pakken die vadsige, bierbuikige mannenlichamen uitbeeldden. Hun rubber penissen zwierden in het rond terwijl ze te choreografisch doorwrochte bewegingen rondom elkaar uitvoerden. Een überhermetisch rampenspektakel, maar Cees wist waarom hij hier was. Hij wist ook waarom de rest van de Kring hier was.

Poulet had namelijk één rastalent. Het loskrijgen van subsidies bij de culturele ambtenaren van het stadje, voor projecten waar zelfs de kunstenaren zelf vaak amper heil in zagen. En als zodanig sleepten ook de gillende naaktemanwijven op het podium vanavond elk

weer een fors deel van hun maandhuur binnen. Het merendeel van de aanwezigen bestond ook steevast uit andere artiesten die in het verleden al eens in de Pot van Poulet hadden mogen grabbelen. Op termijn kweekte elke Kring zijn eigen kern van 'familie', en de Kring van Poulet was door de financiële stimulansen extra hecht.

Cees hoefde amper rond te kijken om te zien wie er aanwezig waren. Dat waren vrijwel altijd dezelfde gezichten. Of toch, wacht. Stond daar nu De Muskiet aan de bar ? Dat was ongewoon. Albert zag doorgaans weinig nieuwswaardige toevoeging in het bezoeken van de evenementjes van Poulet.

Cees sloeg er echter niet veel acht op. Hij keek scherp langs de gezichten van de overige aanwezigen. Hoewel hij hun namen kon dromen, observeerde hij nu hun gedrag. Hij was na uitbreid naslagwerk in zijn bibliotheek tot de conclusie gekomen dat de persoon die hem opjoeg het meest waarschijnlijk iemand uit één der Kringen was.

Albert dronk zijn bier en keek zo onopvallend mogelijk naar Cees. Hij had wel gedacht dat die vanavond aanwezig zou zijn bij *Die Screamin' Bierbäuche*. Zijn instinct zei hem dat Cees met het hele bamboepen-dossier iets te maken had. Iets. Hij had geen idee wat. Het vermoeden was ook niet op maar één aanwijzing gebaseerd, behalve op Cees' ongewone belangstelling voor de moord op DeWolksvaeghe.

Hij wist echter nog nergens maar één touw aan vast te knopen voorlopig. Ook niet aan de mail die zijn voormalige studiegenoot hem had teruggestuurd. Die had met moeite de Chinese tekens ontcijferd van de eerste moord. Schijnbaar was het nogal contextgevoelig, tekstueel, en stond het meermalen herhaald op DeWolksvaeghes lichaam geschreven. Maar de boodschap vertaalde zich tot zoveel als:

"Wie niet eerlijk zoekt, die zal het vinden."

Cees vertrok kortstondig in een andere richting, en Albert volgde zo onopvallend mogelijk in diens kielzog. Hij wandelde enkele minuten na Cees de kunstgalerij *Piaf Morte Speciale* binnen.

De *Piaf* was een galerij die bemand werd door Engelbert Painteur, een pseudoniem van lokale kunstenaar Bert Kwast. Painteur had zich ooit met een tot op heden qua oorsprong onduidelijk bedrag een herenhuis aangeschaft en dat omgetoverd tot 'kunstgalerij'. In de praktijk betekende dat: een bord boven de deur en alle muren semiwekelijks weer helemaal wit geschilderd.

Hij zwierf onopvallend op zoek naar Cees over de voorstelling *Alors, C'est Toujours Les Autres Qui Meurent*. Hij herinnerde zich iets over deze voorstelling in zijn krant gelezen te hebben.

De kunstenaar had vijftien terraria vol muggen besteld, die door een grote set vrijwilligers werden vrijgelaten, en daarna door diezelfde vrijwilligers laten doodmeppen op de muren. Vervolgens werden alle muggenlijkjes gemarkeerd met het woord 'dood' erbij.

Het zou wellicht macabere ideeën bij bezoekers moeten oproepen, maar Albert trok zich het lot van de reeds geplette insecten minder aan dan de huidige locatie van Cees. Zijn reportersinstinct kriebelde en dat instinct had doorgaans weinig ongelijk gehad.

Hij vond Cees een paar kamers in het omgebouwde herenhuis verderop. Intensief en in gedachten starend naar een bepaald dicht patroon van muggenlijkjes op de muur. En terwijl Albert zelf belangstelling veinsde voor een toevallig bijzonder onaangeroerd deel van de witte muur, glimpte hij vanuit zijn ooghoeken naar Cees en merkte dat diens aandachtige houding ook maar een pose was.

Cees zat met soortgelijke glimpen als de zijne, op andere voorbijgangers te letten. Er leek een verschil tussen te zitten wie: sommige bezoekers van de tentoonstelling leken Cees' belangstelling amper te verdienen, terwijl hij anderen weer wel uiterst scherp gadesloeg.

Cees dacht ondertussen na over het dwaze van het zoeken naar een moordenaar op een voorstelling vol lijken. Hij had zich, enkele uitzonderingen daar gelaten, niet veel voorgesteld van het aantal mogelijke verdachten op de expositie.

De Kring van Painteur was een vrij brave voor dit stadje. Bevolkt

door correct liberaal stemmend, goed katholiek, cultureel beschaafd ondernemersvolk. Hoewel hij altijd vermoedde dat achter de meest braaf ogende burger juist een enorm onverwacht verhaal zal schuilen, had hij zelfs onder zijn grotere verdachten niemand gezien die tot de onderzochte gruwelijkheid toe in staat was. Hij dronk bedachtzaam zijn glas rode wijn leeg, iedere aanwezige scherp in de gaten houdend.

Blijkbaar was hij daar uiterst slecht in, want hij zag Albert ditmaal absoluut niet. Geen seconde sloeg hij acht op het achteloos onzichtbare personage dat zich inmiddels bijna schuin achter hem had opgesteld.

Cees' ogen speurden in het rond: had iemand het ? Was er maar iemand zo dom om het toevallig bij zich te hebben ?

> *Maandenlang liep hij in spanning rond, niet wetend wat hij moest verwachten. Tot plots zijn telefoon rinkelde. Een stem had een tijdstip genoemd en opgehangen. Cees probeerde zich zo goed mogelijk te herinneren wat hem was ingeprent. De mysterieuze man had hem verschillende afspraaklocaties verteld, afhankelijk van welk tijdstip hem doorgegeven zou worden. Voor de middag, bijvoorbeeld, was de afspraak om elkaar in het park vlakbij zijn woning te treffen. Tussen twaalf en drie was in de bibliotheek, in de leeshoek bij Regionale Historie, enzovoorts. Zijn eerste doorgebelde afspraak zou om vijf over acht 's avonds vallen. Vijf na acht, vijf na acht, denk, Cees, denk. Waar moest hij ook alweer zijn ?*

Hoofdstuk 9 – Deernis

De Kringen boden die avond geen verder officieel georganiseerde evenementen meer, dus liep Cees rechtstreeks naar café Deernis. Deernis was de neerstrijkplaats voor de nachtplakkers uit de lokale kunstenaars-*scene*. Een ratjetoe van buitenissige *niche artists* hield zich in dit oerbruine drank- en praatlokaal op.

Het was een bizar contrast, al deze hoogopgeleide lokale beroemdheidjes en overige lievelingetjes van de cultuurminnende elite, in een armzalig klein bruin café dat eerder voor boeren en buitenlui gebouwd leek te zijn.

Boven de bar hing een ouderwetse Lee-Enfield zonder bajonet. Het Britse geweer was eigenlijk het enige bijzondere aan dit café, aangezien de rest aangekleed was met hout in een clichébruine kleur, de tafeltjes en stoelen in honderden andere cafés te vinden waren, en zelfs de barman besteld leek uit een catalogus met standaardmodellen.

> *Twee minuten te laat was hij het lobbycafé van het Stadstheater binnengerend. Een oudere vrouw, gebogen over een krant, keek verschrikt op. Met een rood hoofd was hij naar de toog gelopen en had een rode wijn besteld. Te laat én onnodige aandacht getrokken. Je begint niet best, Cees. Op de oude vrouw na was er niemand in het dranklokaal. Cees vloekte binnensmonds. Afspraak gemist.*
>
> *Hij liep toch maar naar het afgesproken tafeltje in de donkerste hoek van de ruimte en schoof een stoel uit om te gaan zitten. Op de stoel lag een bruine envelop, een horloge en een handgeschreven briefje:*
>
> *'Laatste keer.'*

Cees had het begrepen, het horloge om zijn pols gedaan en onopvallend de bruine envelop in zijn jas gestoken. Na zijn wijntje verliet hij het dranklokaal. De oude dame keek hem hoofdschuddend na.

Barman Rob had noeste tappershanden, een permanente droogdoek aan zijn middel, en het soort dommig olijk-gemoedelijke kop dat achter de toog geboren lijkt te zijn. Het soort man die sympathiek knikkend met je over het weer zou praten maar waar je geen immigratiepolitiek of postexistentialisme mee moest bespreken. Het soort man die je geen verdere vragen stelt als je 'koffie' of 'bier' bestelde. Maar meteen ook het soort man wie je hardhandig de deur uit zou werken als je onnodige stampij ging lopen maken in zijn café.

Van boven zijn zware walrussnor hield hij iedereen strak in de gaten. Cees, die aan zijn toog ging zitten en een wijntje bestelde, en Albert, die bij het raam aan een tafeltje ging zitten. Van de kredietcrisis had hij geen verstand, maar dat De Muskiet zo onopvallend mogelijk Cees liep te schaduwen had hij wel direct gezien.

Hij zag er nog niet meteen reden tot handelen in maar besloot het wel in de gaten te houden. Cees was immers een vaste klant, De Muskiet niet. En vaste klanten beschermde hij alsof het familie was.

Zorgvuldig poetste hij een wijnglas op met zijn droogdoek en schonk Cees een rode wijn in.

Thuis had hij naar het horloge zitten kijken. Het oogde vrij gewoontjes maar had kleine opvallende details die verraadden dat het een prijzig en uniek geval was. Wat bizar eigenlijk, dit cadeau dat tegelijkertijd een waarschuwing was. Zouden ze die altijd bij zich hebben voor hun cultuurkillers ?

En wat als er iemand anders de zaak was binnengelopen en de envelop en het horloge had gevonden ?

Stonden ze op wacht wellicht ? Heeft hij ze misschien helemaal niet gezien ? De wijzers tikten trouw en accuraat zijn vragen weg terwijl hij aan zijn eerste bruine envelop plukte.

Cees kneep plots een zuur gezicht. In de barspiegel achter barman Rob zag hij dat Karsten de tent binnen kwam gelopen. Karsten was een rare in het kunstwereldje. Karsten kwam altijd wijn bij je bedelen. En dan terwijl hij een beetje wereldvreemd en bijna paranoïde zijn lippen pal aan zijn glas hield, ging hij op die wijze al mompelend met je praten.

Karsten had hem gezien en kwam plots in één rechte lijn op hem af. Fuk, fuk, fuk, fukkadoria, dacht Cees bij zichzelf. Hij kreeg een klap op zijn rug, die Karsten altijd amicaal bedoelde maar een beetje te hard uitvoerde.

"Ha die Cees, hoe gaat het ? Zeg, doe mij een wijntje als je wil."

Cees zuchtte. Hij wenkte naar Rob, die al een wijnglas aan het oppoetsen was.

"Je bent een schat, Cees. Ik zal je anders mijn nieuwste gedicht voordragen. Het gaat over schoenlepels."

Cees knarsetandde. Karsten schreef alléén maar over schoenlepels. Al decennia lang. Het ene na het andere gedicht over schoenlepels. Odes aan schoenlepels, sonnetten voor schoenlepels, hermetische haat-liefde geschriften over schoenlepels, abstracte beschouwingen van schoenlepels, limerickjes over schoenlepels. Heel af en toe een verdwaalde schoenlepel haiku.

Karsten zette het glas wijn aan zijn lippen en begon te declameren:

"*Lepeltje lepeltje lepeltje. Mijn hoofd op hol. Jouw hoofd op hiel. Je -*"

Cees raakte hem haastig op zijn arm aan:

"Nu even niet, Karsten, als het niet geeft. Ik zit even met een paar belangrijke gedachten in mijn hoofd en wil me daarop concentreren."

Karsten sprak met zijn halve mond vol glasrand:

"Ok. Geen probleem."

Hij dronk in één slok zijn glas leeg en draaide zich om op zijn kruk. Direct zag hij De Muskiet en waggelde op hem af. Cees zag nu Albert ook. En hoe Karsten zich naast hem aan de tafel zette en hem amicaal op zijn rug klopte.

Terwijl Karstens stem door de zaal galmde ("*Ik blijf niet bij mijn leest en pak je stevig vast*") gromde Cees. De Muskiet, alweer ! Die volgde hém, zoveel was duidelijk. Een uiterst slechte zaak voor een cultuurkiller die onopgemerkt zijn belager probeert te identificeren. Zo'n nieuwsneus van een overijverige journalist op je hielen, dat kon hij missen als gezwollen blaren. Bah, zijn gedachten begonnen al als de woorden van die halve zool Karsten ("*je maakt zo véél bij me los*") te klinken.

Wat moest hij doen ? Direct vertrekken zou verdacht zijn. Even wachten en dan onopvallend proberen weg te glippen ? Dat hij De Muskiet diende af te schudden, zoveel was hem wel duidelijk. Rob zette een tweede glas wijn voor hem neer. Verbaasd keek Cees op en schudde meteen van nee, hij had er geen besteld. Rob haalde zijn schouders op en wees naar achter Cees:

"Van de dame."

Cees draaide zich met een ruk om en keek recht in het lachende gezicht van een jonge vrouw. Ze kwam hem vaag bekend voor, maar hij kon haar niet meteen plaatsen. Haar kleding was wat te gewoontjes voor dit bruine kunstenaarscafé. Ze dronk zelf blijkbaar witte wijn, gezien het glas in haar handen. Koortsachtig probeerde hij haar gezicht terug te vinden in zijn herinneringen, tot het kwartje viel.

De agente ! De agente die samen met haar wanstaltige collega langskwam na de moord op zijn kompaan. Wat moest zij hier ?

"Is deze plek bezet ?" deed de jongedame een beroep op Cees' hoffelijkheid en wees naar de kruk naast hem.

Camouflage, schoot het door zijn kop, en hij grabbelde quasi beduusd zijn bolhoedje van de kop, probeerde zo koddig mogelijk van zijn kruk op te staan en beleefd zijn arm naar de kruk te gebaren.

“Maar uiteraard, jongedame, gaat u zitten. Dank u vriendelijk voor de wijn !”

De agente pakte zijn uitgestoken arm en schudde ietwat boertig maar charmant zijn hand.

“Ik ben Bianca.”

Ze ging op de kruk zitten.

Cees staarde haar licht ongelovig aan en dronk een slok wijn.

“Ik had u niet meteen herkend, zo zonder politie-uniform.”

Ze lachte licht ontdeugend.

“Zeg maar gewoon jij, hoor. Ook de politie heeft wel eens vrije tijd.”

Hij zette zijn bolhoedje terug op zijn hoofd en haastte zich te zeggen:

“uiteraard, uiteraard, dat snap ik, maar u - *jij* - overviel me gewoon een beetje.”

Albert begon hoofdpijn te krijgen. Cees was blijkbaar aan het flirten met een of andere vrouw, en Karsten had besloten hem gedicht na gedicht over schoenlepels op te lepelen tot Albert hem een wijn zou schenken. Hij voelde zijn broekzak trillen en viste er zijn mobiel uit.

SMS van de redactie.

Artikel kantklos nog steeds niet binnen graag sturen voor 12u.

Hij gromde stilletjes. De hele avond zag er vrij zinloos uit en hij vervloekte zijn journalistieke instincten. Met één haastige klok dronk hij zijn glas cola leeg. Hij greep zijn jas, stond op en liep het café uit, de nacht in. Een verbouwereerde Karsten achterlatend middenin de zin “*Voor nu haak ik je aan je haak terug.*” De plicht riep en hij werd hier toch niets wijzer over de moorden.

Cees zag De Muskiet vertrekken vanuit zijn ooghoek die de reflecties in de spiegel in de gaten had gehouden. Hij ontspande een beetje. Misschien was het puur toeval geweest - veel bezoekers van de

culturele avonden gingen vaak nog een borreltje na pakken in café Deernis, immers. Hij wierp enkele snelle blikken op Karsten, maar die was bij een gezette persoon in de donkere hoek van het café gaan zitten en hobbelde kort erop met een tevreden blik en een briefje papiergeld naar de bar. Hij wenkte Rob, kreeg zijn wijn, en zette die in een andere hoek van het café aan zijn lippen.

“Cees ? Hallo, aandacht !” flapte Bianca eruit, middenin een zin.

Cees hervatte zich en verontschuldigde zich.

“Ik was wat afgeleid, sorry.”

Bianca glimlachte.

“Och, ik had het enkel maar over hoe de seriemoordenaar als volgend slachtoffer een hond heeft aangepakt. Ik besef dat het een erg oninteressant onderwerp is.”

Ze knipoogde. Cees lachte.

“Het is eerlijk gezegd het eerste dat ik ervan hoor. Zielig - wie was de eigenaar ?”

Bianca trok een zurig gezicht.

“Dat zei ik net nog. Het was Bettina deGraete d’r hond.”

Cees’ adem stokte. Verdomme. Hij had amper 24 uur eerder nog tegenover die kuthond het hele verslag van de moord op Wolter zitten uitzoeken. De dader zat hem echt strak in de nek te ademen. Dit mocht geen toeval meer heten.

De Muskiet klikte zijn bureaulamp aan en tikte haastig het *fluffy* kanteklos-artikel. Na de vele schoenlepelgedichten ging deze kost hem makkelijk af. Hij had zich ook teveel laten afleiden door die onzin over die bamboepennen, dwaas dat hij is. Meteen erna klikte hij op ‘send’ zonder het terug te lezen en leunde achterover. Hij wierp een blik de nacht buiten zijn raam in. Opeens pingde zijn inbox een geluidje. Het was niet zijn hoofdredacteur, het was zijn voormalige studiegenoot.

“Fraaie fotootjes stuur je me, Albert. Kan het niet wat minder bloederig allemaal ? In ieder geval: Er staat zoveel als ‘Een echte waakhond bijt’, opnieuw en opnieuw. Stuur me alsjeblieft dit soort foto’s niet meer, ik hou graag mijn avondeten binnen.”

Hoofdstuk 10 – Bianca

De wereld draaide met een wijnsmaak op zijn tandvlees. Een deur. Een vrouwenhand die hem mee naar binnen trok. Lippen, automatische kusreflexen. Zijn vingers tastten gretig, alsof hij haar door zijn vingertoppen wou proeven. Kledingstukken werden klunzig uitgetrokken en weggeslingerd. Hoppend op een half uitgetrokken broek werd hij de slaapkamer in getrokken, het bed op. Handen, armen, benen, tong, kreungeluiden en alles draaide, draaide. Hij probeerde nog halfslachtig zijn gedachten te hergroeperen maar alles was verloren in de dierlijke passie en er was enkel nog maar handelen.

De jonge, beeldschone vrouw wiens haar zich onder hem weelderig uitspreidde op het beddengoed klampte zich begerig aan hem vast, wou hem zoals hij haar wou, haar lippen op zijn nek, hij hapte naar adem. Hij voelde zich in haar glijden, stroeve maar vochtige ontmoeting, terwijl onvermijdelijke natuurinstincten in hem ontwaakten met luid tromgeroffel in zijn aderen. Hij nam haar, zij nam hem.

En plots waren er geen twee mensen meer. Geen bed. Geen nacht. Geen stad. Was het de wijn, was het de passie, hij kon enkel nog maar in fragmenten van zinnen denken. *Haar been om. Mijn lippen knabbelend aan. Haar tepels tegen. Haar rug kromt zich naar. Wereld, duister, sterren, draaien, golven, hitte, allesverzengende hitte.*

Stilte. Duister.

Met een hoofd van zwaar beton opende hij zijn ogen. Ze voelden droog, korstig. Hij keek naar een plafond dat het zijne niet is en voelde zich onder beddengoed liggen dat hij zich enkel nog vaag

herinnerde. Flarden van herinneringen dreven als mistige lappen zijn brein binnen en hij reikte zijn rechterarm naar de andere kant van het bed. Niemand. Het was al licht. Er hing een kledinghanger aan de deur zonder kleding. Er stond een uitgedronken koffiekop op haar nachtkastje. *Ze zal naar haar werk zijn gegaan.*

Hij liet zich ongelovig terugvallen in haar bed. *Mijn hemel, wat een vrouw. Wat een nacht.* Hij stond op, snuffelde in het keukenkastje, maar constateerde dat de jonge agente geen thee in voorraad had. Hij nam een glas koude melk en staarde uit het raam. Dan kleedde hij zich aan en vertrok hij, stilletjes de deur achter zich dichttrekkend.

Terwijl de fluitketel floot zat hij aan zijn keukentafel terug te denken aan wat hij zich herinnerde van die nacht. Een licht paranoïde wantrouwen bekroop hem plots. Wie was die agente ? Zo vaak werd hij nu ook weer niet spontaan besprongen door vrouwen die hij in een café tegenkwam. Al zeker niet als hij ze enkel één keer eerder ontmoet had, terwijl hij verhoord werd als mogelijke getuige bij een moordzaak. Oké, dit was de enige keer dat hij mogelijke getuige was bij een moordzaak. maar toch. Het geheel kwam hem plots verdacht over.

Zijn baan.... ex-baan, gromde hij zichzelf toe, liet hem amper toe mensen in zijn leven toe te laten. Hij was eraan gewend geraakt inmiddels. Jaren terug had hij nog wel eens een vrouw op een romantische reis genomen. Maar in plaats van de passionele nachten waar hij op gehoopt had, had de vrouw geëist dat er aparte bedden waren in iedere hotelkamer. In één hotel betaalde ze zelfs bij voor een aparte kamer. De enige vonken die normaal vlogen in zijn leven waren die, die het vuur onder de fluitketel aanstaken. Vandaar ook dat hij al jaren vaste klant was bij ‘zijn’ escortmeisje, Kimberley. Hij fronste een diepe rimpel. Ja, het was eigenlijk ronduit verdacht.

Albert trok moe de deur achter zich dicht. Hij had een map vol uitgeprinte vellen bij zich. Uitgeput zette hij zich eerst even neer aan zijn keukentafel en overwoog een koffie te drinken. Hij had weer eens tot het ochtendgloren doorgezocht en doorgespit. Zodra zijn voormalige studiegenoot hem de vertaling mailde van de Chinese tekens bij de moord op de hond, had hij zich opnieuw in de zaak

vastgebeten. Iedere moordzaak in het totale verleden van het brave stadje had hij opgezocht en uitgeprint, om door te nemen of er ook maar enige overeenkomst was. Verder iedere moordzaak in het hele land die hij had kunnen vinden waar occulte elementen bij voorkwamen. De map was dikker dan hij had verwacht - zo vaak hoorde men toch niet van opvallende moorden in dit land, laat staan in deze stad.

Terwijl hij de map opensloeg merkte hij dat zijn oog hard prikte en dat er tranen begonnen te vormen. Hij fronste. Albert, je begint een ouwe vent te worden, man. Een nachtje doorploeteren zou toch gesneden koek voor je moeten zijn onderhand. Hij wreef in zijn ogen, rekte zich uit en besloot naar zijn klagende lijf te luisteren. Eerst slapen. Dan lezen. De moorden liepen niet weg. Hij sloeg de map dicht, stond op en sleurde zichzelf naar de slaapkamer van zijn kleine appartement.

Cees rekte zich uit aan zijn keukentafel en overwoog een tukje te gaan doen. Plots viel zijn oog op de stapel antieke boeken die hij van de grond had geraapt na de brute inbraak in zijn flat. Een onbestemd voorgevoel bekroop hem. Hij pakte de stapel boeken en begon ze aandachtig één voor één te openen en te bekijken. Als de inbraak door dezelfde dader was gepleegd als de moorden, had die misschien ook een teken, een boodschap achtergelaten. Een aanwijzing, hoe klein ook. Die hem tot de kern van de zaak zou brengen.

Albert woelde in zijn bed, schrok rechtop wakker. Bijna onmiddellijk probeerde de vermoeidheid hem terug in slaappositie te trekken. Wankel leunde hij op zijn armen, probeerde even grip te krijgen op waar hij was. Slaapkamer. Gordijnen dicht. Licht, fel zonlicht van buiten.

Hij draaide zijn hoofd en keek naar zijn wekker. Hij had nog een uur voordat hij op moest staan voor zijn werk. Kreunend liet hij zich in het bed terugzakken.

Hij had gedroomd dat duizenden Chinese tekens van alle kanten naar hem toe waren gekropen en hem omsingeld hadden. Terwijl hij probeerde van hen weg te krabbelen werd de kring rondom hem kleiner en kleiner, tot ze over zijn armen en benen begonnen te schuiven.

Hij huiverde even en was blij gewoon in zijn bed wakker te zijn geworden. Hij sloot zijn ogen en zakte alras terug in innerlijke duisterrust.

Cees staarde uit het raam. Hij had de eerste vier boeken zo goed en kwaad het ging doorgespeurd maar niets opvallends gevonden. Zijn gedachten bleven afdwalen naar de afgelopen nacht met Bianca. Of wat hij zich er nog van herinnerde. Een vreemd gevoel in zijn buik. Hij werd toch zeker verdorie niet verliefd, op zijn leeftijd nog ? Hij lette maar half op de vogeltjes buiten en de buurtkat die vanaf een nabijgelegen dak aandachtig toekeek. In zijn hoofd zag hij telkens weer de flarden – haar jeugdige welvingen, haar volle lippen. Hij voelde haar huid nog onder zijn vingers, licht rillend van zijn aanraking. Hij fronste en besloot dat de nacht toch vrij verdacht was geweest. Hij mocht zich niet zomaar overgeven aan basale instincten of sentimenteel gekwezel. Vastberaden draaide hij zich om, ging op de keukenstoel zitten en sloeg boek vijf open.

Alberts telefoon rinkelde een ringtone. Hij gluurde tussen pijnlijke oogleden naar het plafond en dacht verstoord: “Dat is mijn wekker niet.” De telefoon trilde en rinkelde, trilde en rinkelde. Albert gromde. Wie belde hem in ’s hemelsnaam voordat hij wakker moest zijn ? Hij keek op het schermpje.

Zijn hoofdredacteur. Wat moest die nu weer ? Hij wreef in zijn ogen terwijl hij op de knop *beantwoorden* drukte.

“Albert ? Kleed je zo vlug mogelijk aan. Er is weer een moord geweest.”

Albert was meteen wijdoogs wakker en stamelde verrast in zijn mobiel dat hij eraan kwam. Als zelfs zijn waardeloze hoofdredacteur hem naar een van de seriemoorden sommeerde, was er niéuws.

Wijdoogs staarde Cees naar de bladzijde. Het vijfde boek was Dantes Inferno. De passage waar hij naar staarde handelde over de vierde ring van de negende cirkel in de Hel. Judecca. Een heel stuk was wit uitgevlakt. En er waren sierlijke Chinese tekens op geschreven.

Hij had zijn aanwijzing gevonden.

Hoofdstuk 11 – Debuut

Glimmend van trots keek hij de volle feesttent in. De camera's flitsten. Het grootse literaire evenement was wederom erin geslaagd vrijwel de hele culturele karnlaag van de stad bijeen te brengen. Het was dan ook de lustrumeditie van het SchrijversCarnaval. Een oorspronkelijk klein begonnen maar invloedrijk gegroeid festival. Waarin verscheidene boude klanken tegen landelijke en lokale politieke ontwikkelingen gehoor gegeven werden. Weliswaar in boerenkiel en met confetti, maar toch werd het geluid van dit festival scherper en scherper.

En daar stond hij – Cees, debuterend Cultuurkiller. Zijn kersverse titel in ontvangst te nemen. De oorkonde van Stedelijk Carnavalsdichter. Het had wat gekonkel gekost, maar hij had zijn eerste titel binnen. De hele tent applaudisseerde en Cees knipperde tegen de flitslichten in.

Nu was het moment. Na hem kwam de eerste Carnavalsdichter, Jan Vijver. Een dissident met bulderstem, die in het platte lokale accent en met veel Bourgondische schwung maar al te graag de vinger op meerdere zere plekken legde.

De opdracht had in duidelijk getypte letters gesproken: ***haal de wind uit de zeilen van Jan Vijver.***

Cees schraapte zijn keel in de microfoon. Liet een geoefende pauze van bijna een minuut vallen, gecamoufleerd door het bladeren in zijn aan elkaar geniete papieren. Hij rechtte zijn rug. Glimlachte breed de zaal in. In zijn hoofd telde hij de seconden – 74, 75, 76. De aanwezigen zouden nu al een licht ongeduld moeten voelen.

“Dankuwel, voorzitter, voor deze grote eer,” sprak hij opzettelijk pedant.

“Carnavalsdichter, van deze mooie stad dan nog wel.”

Hij stapelde dooddoener op dooddoener.

“Ik kan niet anders dan diep buigen om de grote, grote onderscheiding die deze titel inhoudt en zal dan ook mijn uiterste best doen deze hulde waardig te blijken.”

Hij sprak voort, een toespraak van bijna vijf minuten. Het publiek begon glazig te kijken (op Karsten na, die weer eens ergens achterin de zaal luid dronken een schoenlepelsonnet declameerde).

Na de slotzin van zijn bedankspeech – extra doorspekt met niksigheid – liet hij een stilte vallen zonder signaal te geven dat hij klaar was.

Hij keek trots de zaal in, inwendig enkel denkend:
“Ik héb jullie.”
Hij was nog jong, en in vorm.

Aarzelend begon iemand te klappen. Het was Ewald Poulet. Meteen begonnen leden van zijn kring mee te applaudisseren, waarop de overige aanwezigen inhaakten. Cees spiekte vluchtig op de secondewijzer van zijn prachtige horloge. Net voor het applaus goed kon aanzwellen, sprak Cees ferm in de microfoon:

“Ik heb” – klemtoon, pauze – “speciaal voor deze gelegenheid een gedicht geschreven.”

Het applaus verstomde en gezichten begonnen donker te staan. Cees’ eerste cultuurkill was een daverend succes aan het worden.

Het meisje liep dromerig door haar universitaire studie heen. Grote, meeslepende dromen. Met ontwapenende zwarte ogen was deze jonge vrouw in spé naar de stad gekomen, haar beklemmende

dorpsverleden achter zich latend. Vastberaden. Haar stem zou niet verspild worden op koeienoren en tarwevelden.

Schrijven wou ze. Schrijven deed ze. Schrijven zóú ze. Ze leefde tekst, ademde tekst, danste tekst. Ze had wat te zeggen en de wereld zou luisteren, verdomme.

Dwars over alle Kringen heen huppelend had ze overal haar netwerk uitgezet. Veel vrienden gemaakt, die na het horen van haar werk steil achterover waren geslagen van haar talent. Ze schreef dan ook de klok rond. Feitelijk was ze haar studie danig aan het verwaarlozen. De cijfers daalden hard, maar haar oeuvre klom. En haar roem ook, in rap tempo.

Bij iedere schrijvers- en dichterscompetitie moést en zou ze meedoen, en binnen de kortste keren sleepte ze dan ook enkele prijzen binnen. Ze had er niet aan getwijfeld: haar werk was goéd, ze kon misschien nog veel leren maar het was nu al krachtig en puur. En met de zelfverzekerdheid over haar schrijven was meteen ook haar podiumprésence in orde.

Debuutdichtbundel. Debuutprozabundel. En nu zou ze, amper eenentwintig lentes jong, debuteren als stadsdichter. Rachel Verkest.

Ze was gereduceerd tot een object. Een bloederig object. Aan het grote metalen hek naast het politiebureau gespietst. Opengereten. Alles hing, droop, stonk. De agenten ter plaatste hielden hun gezicht bedekt. Iedereen was geschokt. Zo jong. Zo veelbelovend. Zo gruwelijk.

Albert staarde verbijsterd naar de bamboepen die door haar hand, of wat ervan over was, gestoken was.

Cees zoog op een venijnige muggenbult en zat zich te ergeren aan de walgelijke muziek die uit de oude, krakerige speaker kwam. Sinds de moorden begonnen had hij in zijn opbergruimte een oude wereldontvanger opgesnord, die hij in zijn jongere jaren gekocht had voor het geval hij ooit op een camping zou belanden. Uiteraard was hem dit ongelukkig lot bespaard gebleven en was de transistorradio tot op heden vrijwel ongebruikt gebleven. Je zag het er nochtans niet

aan af, want in de bergruimte had er al alles tegenaan gestoten en overheen geschraapt. Het oude ding kraakte statische ethergeluiden terwijl het de wanstaltige muziekkeuzes uitbraakte van de lokale radiozender. Cees hield de radio aan. Hij had geen televisie en als er nieuws zou zijn, wou hij ervan op de hoogte blijven. Dus zat hij *Let's Talk About Sex* uit tot het verlossende journaal-introotje klonk.

En zo vernam ook hij het ongelukkig lot van Rachel Verkest. Hij staarde verbijsterd naar het vel papier waar hij op aan het schrijven was. Zijn afscheidsspeech. Met een speciaal gedicht. Om de titel van Stadsdichter door te geven en als zodanig zijn handen vrij te krijgen voor... de opdracht die hij officieel niet meer hoefde af te ronden.

Hij knipperde met de ogen. Nog voor hij het erg kon vinden voor de jonge vrouw die hem zou opvolgen, raasde zijn hoofd met praktischere vragen. Wat had dit voor gevolgen ? Moest hij nu Stadsdichter áán blijven ? Als er immers geen opvolger is... Of erger nog, een verkéérde opvolger in allerijl geregeld wordt. Of zou dat te smakeloos zijn.. Wat hield dit in ? Zou dit zijn *cultuurkill* van het Stadsdichterschap ongedaan maken ?

Dat de moorden met hém te maken hadden, daar twijfelde hij allang niet meer aan. Iemand zat hem vanuit alle richtingen de pas af te snijden. Hij knarsetandde.

Inspecteur Noordholten was een lange man wiens verschijning capabiliteit uitstraalde. Albert mocht hem meteen al niet. Thijsbrandt Noordholten kwam van boven de rivieren. Speciaal vanwege de moorden. Omdat men boven de rivieren uiteraard dacht dat dit hele geval het politiekorps van dat zuiderse stadje wel de spreekwoordelijke pet te boven zou gaan. Met een arrogante houding keek hij naar Albert. Bovenriviers herkende bovenriviers. Ook Albert was niet 'van hier'. Misschien dat hij daarom ook meteen zo'n hekel had aan Noordholten. En vice versa.

Noordholten keek Albert van schuin boven zijn leesbril aan. "De Muskiet, zei je ? Ik heb je naam hier eerder gehoord. Jij bent die neuzige reporter van dat lokale sufferdje. Je kunt de medewerking van dit korps voorlopig vergeten, De Muskiet. Men heeft hier strenge instructies van mij ontvangen geen verdere persmededelingen te doen."

Alberts ogen schoten vuur.

“Vrijheid van de pers betekent opeens niets meer, begrijp ik ?” blafte hij richting de inspecteur.

“We zijn klaar hier, De Muskiet. Dit gesprek is voorbij. Persmededelingen zul je vanaf heden rechtstreeks van mij ontvangen. De hele zaak ligt te gevoelig om aan een halfbakken roddeljournalist van een kattebak-tabloidje z’n neus te gaan hangen.”

Hij wenkte een agent die demonstratief naast Albert kwam staan. “Een goedendag verder.”

Stil grommend volgde Albert de agent het bureau uit.

Wat een idioot ! Hij troostte zich met de gedachte dat hij zowel van de zaak als van de stad waarschijnlijk veel meer afwist dan die bovenrivierse kwal. Buitengekomen sloeg hij meteen rechts en liep met stevige tred naar de bibliotheek. Een kort tussen de grijze wolken doorschijnend zonnetje stak hem een hart onder de riem.

Cees ijsbeerde door zijn appartement. Gekooid als een tijger en met een klemmend gevoel in zijn borstkas. Het was wraak, wat hem overkwam. Het was koud en berekend, met chirurgische precisie.

Eerst zijn partner, nu zijn titulaire opvolgster, zodat hij zijn opdracht niet kon volbrengen. Vervolgens die stomme hond, waarschijnlijk om het viswijf te overstuur te maken om nog nuttige informatie te kunnen geven. Zijn opdracht én het vinden van de dader zaten muurvast.

Opeens stopte zijn furieuze tapijttred. Verbaasd keek hij de open badkamerdeur in. Zijn kraan was begonnen met druppen.

Onmogelijk, dacht hij bij zichzelf. Het is midden op de dag, en die kraan drupte enkel om kwart over één ‘s nachts.

Hij gluurde door het spionnetje van zijn deur naar buiten. Voor zover hij kon zien was er niemand op de balustrade van zijn appartementencomplex. Voorzichtig opende hij de deur en keek naar beide kanten. Niemand.

Hij verliet stilletjes zijn flat en liep naar de ramen van zijn buren. De buren aan de kant van zijn badkamer. Hij wist niet wie ze waren en er had ook nooit een naam op de deur gehangen.

De ramen waren vies. Hij luisterde eerst zachtjes of hij iets binnen hoorde. Niets. Toen drukte hij zacht zijn handen op de ruit en gluurde naar binnen.

Zijn huid trok strak van de schok. Hij zag schoenlepels, muren vol met schoenlepels.

Hoofdstuk 12 – Lepels

Simone zat te zwijmelen boven haar boek en ze wist het. Maar om de paar zinnen wierp ze een snelle, strenge blik in het rond en meer vereiste haar baan toch niet van haar capaciteiten. Meteen erna kon ze weer de gevleugelde zinnen absorberen over de langharige vreemdeling die het kwetsbare hart van de protagoniste voor zich aan het winnen was.

Toen ze bij een van haar snelle blikken Albert op zich af zag komen, vond ze het bijna jammer. Gelukkig zag ze De Muskiet altijd graag aan haar balie. Een beleefde jongen die altijd op tijd zijn boeken inleverde en goed was voor interessante en prettige gesprekjes. Bijzonder, want hij was van boven de rivieren en boven de rivieren hebben ze geen humor, wist Simone stellig.

“Dag Simone, hoe is het met de kleinzoon ?” vroeg Albert met een brede glimlach.

Ze glimlachte terug - wat een warme jongeman was het toch. Ze zag hem nooit eens met een vrouw, ook in de stad niet, zou haar eeuwig vrijgezelle derde dochter anders... ze schudde de gedachte van zich af, beseffend dat het boeketreeksboekje haar manier van denken aan het beïnvloeden was.

“Dag Albert. Hij maakt het prima, hij kan zelfs al lopen. Ik heb foto’s van zijn eerste stappen, wil je ze zien ?”

“Een andere keer, Simone, als het niet geeft. Ik vrees dat ik een werkgerelateerde vraag heb. Heb je iets van Chinees voor Dummies of zo in het assortiment ?”

Albert schrok lichtjes van de wenkbrauw die zijn favoriete bibliothecaresse optrok.

“Oei, hebben jullie dat niet ?”

Simone haastte zich om te antwoorden: “Natuurlijk wel, ik vind het gewoon opvallend. Je bent al de derde deze week die erom komt vragen. Normaal liggen die oriëntaalse taalboeken een dikke laag stof te verzamelen. Enkel zo af en toe een taalstudentje dat erom komt vragen.”

Cees liep ongeduldig maar zo onopvallend mogelijk rond tussen het publiek. Op het podium stonden drie volwassen mannen in Sinterklaaskostuum met bokshandschoenen aan op een drumstel te bonken. In hartje zomer, hoe wisselvallig het weer ook geweest was. De gebruikelijke kring van Ewald Poulet keek aandachtig en met drank in hun handen naar *Le Spanish Inquisition*. Cees’ ogen speurden echter naar Karsten. Hij was al naar twee andere voorstellingen gelopen deze vroege avond maar had de Schoenlepeldichter nergens aangetroffen. Plots zag hij Karsten, verderop, tussen de drumslagen door een schoenlepelkwatrijn reciteren.

> *De envelop werd in zijn hand gedrukt. Het was de eerste keer dat hij de opdracht in het parkje kreeg. De schimmige man die uit het niets achter hem opgedoken leek te zijn, verdween ook net zo vlug weer. Maar niet voor hij zacht had gemompeld:*
>
> *“Ik zie dat je het horloge draagt. Goedzo. Zorg dat je het niet verliest.”*

Aan Karstens pols prijkte een horloge. *Zijn* horloge. Cees wist genoeg en maakte zich stilletjes weer uit de voeten. In de straat klonken de drumslagen hem onheilspellend achterna.

Albert keek om zich heen. Het dossier ‘stedelijk seriemoordenaar’ zoals hij het zelf gedoopt had, had zich uitgebreid tot mappen vol informatie. Simone had geen nuttige beschrijvingen kunnen geven van de andere leners van de Aziatische talenbundels maar enkel het feit dat er meerdere mensen waren geweest hielp hem al verder.

De dader van de moorden was iemand die vermoedelijk eigenlijk amper kennis van de Chinese taal had. maar die het als symbool gebruikte. Dergelijke symbolisatie kon hij bij veel lokale kunstenaars

al meteen wegstrepen; de banalisering van de boodschap was in deze postindustriële stad als kunstvorm an sich verheven geraakt.

Karsten snapte het eventjes niet goed. Zijn sleutel paste als gegoten maar zijn deur bewoog terwijl hij die nog niet geopend had.

Halfdronken stond hij zich te beseffen dat de deur eigenlijk al open was toen hij plots een felle pijn op zijn achterhoofd voelde en alles zwart werd.

> *Cees fonkelde als nooit tevoren bij thuiskomst. Het compliment over het horloge had hem deugd gedaan. Dat hij het feitelijk zo goed begrepen had deed hem spreekwoordelijk kwispelen als de jonge hond die hij toen nog heette te zijn. Die avond leerde de trots hem ieder contour, ieder klein krasje op het glas, hoe zijn horloge eruit zag. Hij wist dat hij het vanaf dat moment altijd uit duizenden zou herkennen.*

Karstens waas ontduizelde. Hij bleek vastgebonden. Voor hem stond een man in silhouet. De volstrekt niksige *skyline* van de stad onttekende zich achter de onbekende persoon onder een volle maan. Meteen maakte Karsten zich ongerust over zijn schoenlepelcollectie, maar die bleek met een snelle blik compleet en intact. Op ééntje na. Een schoenlepel die hij tijdens het WK 2010 had gekocht.

Hij draaide zich iets verder rond om het oranjegekleurde exemplaar elders in zijn flat te ontwaren tot hij iets zag blinken in de hand van zijn belager. En ineens werd zijn bloed ijskoud van angst. Een wijnsmaak met een maagzuursmaak mengde zich op zijn tong en even vreesde hij dat hij zou gaan overgeven.

Albert herlas de passage in de krantenarchieven die hij in zijn map had gestoken. Hij knipperde met zijn ogen. Het kon toch niet zó ontzettend overduidelijk voor de hand liggen ? Dat zou te belachelijk zijn. Dat al die jaren... pal onder zijn toeziend oog... Even voelde hij zich Dr. T. J. Eckleburg. Om direct dat belachelijke literaire beeld weer van zich af te schudden. Komaan, hij was wandelend roddelblad Bettina deGraete niet...Hij had bewijs nodig voor hij dit vermoeden zelfs maar lichtjes publiekelijk mocht maken.

Karsten stotterde.

“W-wie i-is d-d-d-aar ?”

Hij dacht halfslachtig de persoon die zijn meest recente schoenlepelaanwinst dreigend hanteerde wel te herkennen maar was niet zeker van zijn zaak. Toen klikte de indringer van zijn woning een schakelaar om en scheen zijn spaarlamp fel in zijn ogen. Maar in het verblindend licht werd zijn angst bewaarheid - hij zag Cees. Met een volstrekt woedende en moordlustige blik in zijn ogen.

Cees streek met de schoenlepel langs de kaak van Karsten.

“Dag, Karsten. Vandaag gaan we een lesje leren. Een les over de meest positieve activiteit in het ondermaanse: het ‘niét doen’. We sluiten daarna af met een lesje ‘téniet doen’. Hoewel ze verwant klinken, zijn het namelijk echt twee volledig verschillende begrippen. Interessant hè ?”

Karstens zweet brak uit alle poriën tegelijkertijd uit.

“Ik weet niet wat j-je van plan bent Cees maar hou hier nu mee op ! Laat me los en we v-vergeten het hele voorval !”

Cees greep hardhandig zijn pols vast en maakte het horloge los.

“Karsten, Karsten, Karsten. Je denkt toch niet dat ik dit... ‘voorval’ zomaar ga vergeten ? Als je me aan alle kanten tegenwerkt moet je ook verwachten dat ik je vroeg of laat vind.”

Hij hield het horloge demonstratief voor Karstens gezicht.

“Je grootste vergissing is geweest dat je *mijn* horloge in het openbaar droeg. Heel, heel dom, Karsten. Heel, heel dom.”

In het nachtelijk duister klonken een paniekerig schreeuwende kat en een blaffende hond. De Muskiet keek verstoord uit het raam en zag een vierpotige schim over een schutting rennen, enkele tuinen verderop. Hij had zijn research opzij geschoven omdat hij ook nog broddelkopij voor zijn baas moest schrijven. Zijn ogen richtten zich terug op zijn artikel over een lokale

viswedstrijd ten behoeve van brood voor de daklozenopvang. Hij kneep tussen zijn ogen, zijn hele hoofd prikte. Hij kon zich niet concentreren en voelde zich moe. Maar hij kon beter net zo goed deze artikelen alvast afschrijven, dan had hij zijn handen vrij om morgen zijn vermoedens te controleren.

Dus voor hij zijn bed kon opzoeken moest hij nog zo'n zevenhonderd woorden over een nieuwe petanque-baan in aanleg (het persbericht repte consequent over 'jeu de boules' en hij had geen zin om na te denken of dat veranderd moest worden of niet) en zo'n vijfhonderd woorden over een kleuteropvang initiatief aan de rijkere kant van de stad.

Hij zuchtte diep en greep naar de oploskoffie. Één klik later begon de trouwe waterkoker al zacht te ruisen.

De stoomdampen likten lustig aan de envelop. Barman Rob was eventjes niet Barman Rob maar gewoon Rob. Ook trouwe, robuuste barmannen hebben wel eens een avondje vrij, en Barman Rob was in zijn eigen tijd Amateurfilatelist Rob.

Hij had een mooie postzegel uit Canada van een van zijn klanten gekregen en probeerde die aan zijn keukentafel voorzichtig los te krijgen. Geconcentreerd keek hij toe hoe de dampwolken hun werk deden en merkte aanvankelijk niet op dat zijn achterdeur zachtjes open piepte.

Plots hoorde hij een zacht gekletter, alsof een theelepel van zijn aanrecht getuimeld was. Met een ruk draaide Rob zich om.

"Jij ? Wat kom jij hier nu weer doen ?"

Zijn ogen vergrootten zich en zijn mond bevroor zich in een schreeuw die nooit gehoord zou worden.

Kokhalzend hing Cees boven het toilet. Goed dat Karsten al enige tijd geleden het bewustzijn had verloren. Als hij had gezien hoe slecht Cees tegen het aanzicht van bloed kon, had hij hem beduidend minder serieus genomen.

Hij voelde zich echt beroerd maar rechtte zich en veegde zijn mond

af. Onwillekeurig greep zijn andere arm even naar zijn duidelijk overstuur zijnde maag. *Kom op, Cees*, dacht hij bij zichzelf. *Je bent al te ver gegaan om nu op te houden. Karsten sterft nu sowieso. Je kunt op z'n minst zijn einde wat bespoedigen. Toon je menselijke kant.*

Hij drukte de spoelknop in en keerde zich om. Van de grond pakte hij de bebloede schoenlepel. Met het bepaald bruut gebleken wapen trillend in de hand liep hij terug naar Karsten toe, voorzichtig om niet uit te glijden over het bloed dat zich lustig over diens kliklaminaat aan het uitspreiden was. Ondanks al die jaren als *cultuurkiller* had hij nog nooit een échte moord hoeven plegen. Hij had enkel cultuur om zeep gebracht. Maar deze éne keer moest hij doorbijten. Hierna kwam alles weer goed.

Albert keek verstrooid tussen spleetoogjes op. Zijn gezicht plakte aan zijn bureau. Hij tilde zijn hoofd op en voelde dat er ook nog eens een theelepeltje aan kleefde. Hij wreef in zijn ogen, gaapte, rekte zich uit. Staarde duf naar zijn scherm. Wat was hij ook alweer aan het doen ?

Bla bla bla, initiatiefnemers, bla bla bla, kinderopvang, bla bla openingsdag. Oh ja. Tot zijn verbazing zag het artikel er redelijk afgerond uit. Hij kon zich niet eens meer herinneren er al aan begonnen te zijn. Save, start, afsluiten.

Hij klikte zijn scherm uit, morgen weer een dag. Zich de trap opslepend meende hij in de achtergrond ergens sirenes te horen, maar hij was te moe om zich daar om te bekommeren. Vast weer een paar dronken studenten die overlast pleegden of zo.

Hij liet zich voorover in zijn bed vallen en zakte onmiddellijk weg in de zalige zwartheid waarin zijn leven vaak veel beter voelde dan tijdens de wakkere uren.

Thijsbrandt Noordholten had in zijn leven al veel gezien. Maar zelfs hem werd dit een beetje veel. Hij probeerde zo koud, zakelijk en objectief mogelijk de situatie in zich op te nemen. Maar het aantreffen van deze man was toch wel iets wat hem niet in de koude kleren zat.

“We hebben uiteraard niets aangeraakt nadat we hem hier zo gevonden hebben, inspecteur,” haastte de agent naast hem zich te verontschuldigen voor het spektakel.

“Slachtoffer is een man, 52 jaar, ongehuwd, werkzaam in de horeca,” voegde een andere agent als achtergrondinformatie toe.

Noordholten staarde naar wat er over was van de man, 52 jaar, ongehuwd, werkzaam in de horeca. Rob was ondersteboven gehangen en gekeeld, zoveel was duidelijk. Maar de zieke geest die de barman deze eeuwige sluitingstijd had aangedaan, had hem eerst volgeschreven met Chinese tekens en bovendien zijn bloed in wijnflessen laten lopen. Die stonden keurig op een rijtje op het aanrecht, met hun bruinrode inhoud. Gekurkt, schoongeveegd, je zou zo denken dat het bordeaux was wat erin zat.

Geen etiketten.

Noordholten besloot bij dit totaalaanzicht dat de smeerlap die dit gedaan had, zijn verdiende loon zou krijgen. Achter hem in het nachtduister flitsten de sinistere zwaailichten.

Het was warm en zweterig, maar Cees trilde. Hij kon zijn daad maar niet van zich afschudden. Uiteraard was hij zorgvuldig alle mogelijke forensische onzorgvuldigheden nagelopen en had hij ieder zichtbaar spoor gewist. Bovendien had hij, met het bij de bibliotheek geleende exemplaar van Chinees Voor Dummies in de hand, de cryptische tekst op het lijk van Karsten geschilderd. Bamboepen. Alles zou wijzen op dat de Schoenlepeldichter toch echt het slotslachtoffer was van de mysterieuze moordenreeks in de stad.

Hij rilde niet van zorgen, maar van het besef dat hij iets volstrekt onherroepelijks had gedaan. Een medemens vermoord.

Hij had even rusteloos in zijn eigen flat lopen ijsberen nadat alles afgerond was, tot hij maar zijn jas greep en de nacht was ingelopen.

Het was al laat dus hij kwam nergens meer binnen - vervloekte openingstijden ook - behalve dat ene nachtclubje in de stad, *Club Nuit*.

Een belachelijke entreeprijs later zat hij daar dan, naar paaldansende strippers te kijken boven een loeiend duur biertje. En zijn kop ratelde maar en ratelde maar.

Feitelijk, bedacht hij zich, was het goed dat hij hierheen was gekomen. Als directe buurman van Karsten zou hij natuurlijk ook verhoord worden, en nu had hij een alibi. *Ik ben er niet trots op, maar ik zat in Club Nuit, agent.* Misschien zou Bianca hem wel verhoren. Haar zou hij graag weer willen zien.

Zijn buik voelde nog steeds niet goed. Er kwam een scherpe pijn uit. *Zenuwen*, dacht Cees. Hij klokte zijn bier achterover. *Maar alles is nu opgelost. Dus die zenuwen komen in orde. Ontspan.*

Hij staarde naar de handen van de blonde stripper die over het naakte lijf de Aziatische stripper streelden maar zag enkel bloed voor zijn ogen - grote, grote plassen bloed.

Hoofdstuk 13 – Bezinningen

De jonge vrouw was terug naar haar familie gegaan na het schokkende nieuws van haar stervende vader. En – Simones hart klopte een beetje sneller - de langharige vreemdeling was haar achterna gereisd. Vanuit haar ooghoek zag ze Albert weer de bibliotheek inlopen.

Met een opgetrokken wenkbrauw zag ze dat hij niet naar haar balie liep maar direct de leeszaal in. Hrm, ok. Een goeiendag kon er tegenwoordig al niet meer af.

Och, dacht ze, hij zal zo wel om een babbeltje komen, het is zo'n lieve jongen. En gretig streek haar zicht terug over de prozaïsche beschrijvingen in haar zwijmelboekje.

Albert liep recht op de oude man af. Tussen acht en elf 's ochtends zat Werner hier altijd te lezen. Albert kende Werner goed, een aparte pensionaris die zich altijd passioneel inzette voor de stedelijke flora. Doorgaans een stille man, tenzij gemeentebesturen of wijkbewoners het wel en wee van al dan niet historische parkengroen bedreigde. Dan stond Werner niet zelden als eerste met spandoeken en megafoons op de bres. Niemand kon fel pro-plantleven scanderen als Werner. De Muskiet had de man al vaak mogen interviewen en wist dat er weinig over de wondere wereld van de flora was dat Werner niet wist.

"Dag Albert," sprak Werner zacht, opgegroeid zijnde in een tijd dat men nog zweeg in bibliotheken.

"Werner," knikte Albert.

Hij vervolgde stilletjes:

"sorry als ik je stoor, maar ik hoopte dat we even een babbeltje

konden maken. Ik trakteer op koffie. Is het goed ?"

Werner keek verbaasd op. Er was hem geen bedreigd groen ter ore gekomen de laatste dagen dus vroeg hij zich even af waar Albert hem zonodig over moest spreken.

Terwijl ze gezamenlijk de bibliotheek uitwandelden keek Simone hen verbaasd aan. Daarna haalde ze haar schouders op en las weer verder.

Cees voelde zich zwaar beroerd. Nochtans dat de prijzen binnen *Club Nuit* hem hadden weerhouden van teveel gedronken te hebben. Hij voelde het zweet op zijn huid parelen en besloot zijn bed uit te komen. Een verfrissende douche later stond hij in zijn badjas naar buiten te kijken. Een stel mussen dartelden om elkaar heen, onbekommerd, vlak bij de muren waar hij graag naar de katten keek. In de verste verte geen kat te zien. Het lustig gefladder werkte hem op de zenuwen en hij liep naar zijn tafel. Het Chinees voor Dummies boek lag naast de slordige stapel boeken waarin hij zijn aanwijzing gevonden had.

"De cultuur is klaar met je," had de boodschap die in Dantes Inferno gekalkt was, met zoveel woorden gezegd.

"Wel wel," dacht hij bij zichzelf, "jezelf even zomaar 'de cultuur' noemen, Karsten. Het zal je leren om geen te grote broek aan te trekken."

Albert staarde even naar het suiker- en melkstelletje op tafel. Hij zocht de juiste vraag waarbij hij wel genoeg informatie van Werner los kreeg, maar hem niet bij de moordenreeks betrok.

"Ik wacht, Albert, wat was er zo dringend ?" vroeg Werner, vriendelijk glimlachend en onderwijl zijn koffie roerend.

"Bamboe. Wat kun je me erover vertellen ?" vroeg Albert rechtuit.

Werner lachte.

"Bamboe ? Snelst groeiende soort groeit tot soms wel een meter per dag, vezelbundels met knopen, uitstekende vishengels,

veelvoorkomende tuindecoratieplant omdat je er meteen een halve schutting aan hebt. Wat wil je in vredesnaam weten ?"

Albert haastte zich:

"Uiteraard, van dat *wikipedia*gedoe kan ik zelf ook opzoeken. Wat kun je me vertellen over de culturele significatie, de symboolwaarde zeg maar, van bamboe ?"

Cees knipperde met zijn ogen. Zijn hand reikte langzaam naar zijn oude radio. Hij draaide aan de *tuning*-knop in een soort verdwaasde poging het nieuwsbericht terug te spoelen, om te zien of hij het goed gehoord had.

Er waren twee moorden tegelijk gepleegd vannacht. Terwijl hij Karsten naar het hiernamaals schoenlepelde, was er nog iemand anders vermoord.

De politie stond voor een raadsel, hoe de dader tegelijk op twee plaatsen kon zijn. Ze sloot het bijpassen van het daderprofiel naar meerdere daders niet uit. Dit was niet goed. Dit was helemaal niet goed. Dit was ontzettend, ontzettend verkeerd.

Hij ijsbeerde door zijn appartement. Alibi of geen alibi, ze zouden hem nu vinden. Het was zijn eerste moord geweest, en nu ze twee daders zochten zouden ze misschien nóg harder zoeken naar die ene aanwijzing, die ene fout die hij ongetwijfeld gemaakt heeft. Hij zou intensief verhoord worden want natuurlijk wilden ze de identiteit van de andere moordenaar van hem lospeuteren. Hij klauwde zenuwachtig aan zijn haar.

Uit zijn zak haalde hij het horloge en bekeek het nog eens goed. Was het zijn horloge wel ? Waren de krasjes op het glas niet anders dan op het zijne ? Het bandje leek ook ineens niet meer dezelfde kleur.

Hij was zó zeker geweest dat Karsten de dader moest zijn ! Stommeling !

Vanaf de tafel staarden de middeleeuwse illustraties van Judas, Brutus en Cassius in de muil van Lucifer hem gepijnigd aan. Cees sloeg het boek woedend dicht, wreef met zijn handen over zijn

gezicht. *Wat een puinhoop*.

Hij greep zijn aantekeningen en stortte zich in zijn luie zetel. *Alles nog eens doornemen. Je hebt gewoon een verkeerde conclusie getrokken, Cees. De echte dader gaat zich openbaren, als we gewoon alles nog eens een keer overlopen. Je vindt hem wel. En zodra je hem hebt, is deze nachtmerrie eens en voor altijd afgelopen.*

Noordholten staarde naar de enorme hoeveelheid bewijsmateriaal. De zuidelijke kneuterboertjes die hij onder zijn hoede had voor deze zaak, hadden netjes hun best gegaan, moest hij toegeven. Men had er echter niets aan, want er was geen vingerafdruk, geen huidschilfer, geen schoenafdruk te bekennen geweest op de verschillende moordlocaties. Hij klemde zijn tanden op elkaar en voelde iets knarsen. Oei, dacht hij. Deze zaak was niet best voor zijn gebit.

Rationeel bekeken moet ik toch op de dader kunnen komen, dacht Cees, ijsberend door zijn kamer. *Kom op, Cees*. Wie heeft er belang bij dat je zo in de rondte aan het tollen bent in plaats van de effectieve Cultuurkiller uithangen ?

Hij wierp een zijdelingse blik op zijn badkraan, maar die durfde zelfs niet meer te druppelen. De kraan zweeg in alle talen.

Cees voelde zich langzaamaan gek worden. Alsof zelfs de badkraan hem zei, bekijk het maar, *Cultuurkiller*. Zoek het zelf maar uit. Hij liep naar het raam en greep de vensterbank gefrustreerd vast. Wie, wié zat hem verdomme zo op te jagen ? Hij voelde zijn knokkels knakken en dacht, had ik maar wat meer ervaring in dit soort zaken. Was ik maar...

“Er werd papier van gemaakt, en muziekinstrumenten, maar dat bedoel je niet, of wel ?” vroeg Werner.

Albert schudde zijn hoofd.

“Inderdaad. Ik zoek vooral de symboliek.”

Werner knikte en goot een forse hoeveelheid melk in zijn koffie.

“Allereerst staat bamboe door zijn snelle groei natuurlijk voor alles wat

groeit en vruchtbaar is. In sommige culturen is het het symbool voor vriendschap, de onverwoestbaarheid door vernieuwing, optimisme, hardwerkende eenheid en aanpasbaarheid. In de Filippijnen zeggen ze dat de eerste man en de eerste vrouw uit een gespleten bamboescheut voortgekomen zijn. Dan is er natuurlijk nog de bamboe tatoeage..”

Albert trok een wenkbrauw op:

“Bamboe tatoeage ?”

Werner knikte.

“Een tijdrovend gedoe met een stuk bamboe waar inkt door geleid wordt terwijl een vijftal naaldjes aan het eind zit, maar omdat het ritueel zo significant is en omdat het relatief pijnloos is en het herstel zo snel werkt, enorm populair onder toeristen. Denk Thailand, monniken, bla bla.”

Noordholten ijsbeerde langs de tafel. Wat een puinhoop was deze zaak geworden. Het was om gek van te worden. De getuigenverslagen leverden niets op. Hij had nota bene een lijk aan ‘zijn’ hek en nog had niemand iets gezien. Een meisje op klaarlichte dag op het hék van het politiebureau gehangen en nog zag niemand iets, hoe kan dat in vredesnaam ?

Dan was er nog die postzegelverzamelende barman, ook niemand iets gezien, ondanks de alarm slaande buurvrouw toen ze rare geluiden hoorde. Die stomme hond die gemassacreerd was. Een ex-politicus, gekeeld op de stoep van het stadhuis. En dan nog een of andere dichter, zo ongeveer tegelijkertijd met de barman.

Thijsbrandt Noordholten greep de tafelrand vast en gromde luid. *Kom op, Noordholten*, dacht hij. *Er komt heus wel orde in al deze chaos. Vertrouw erop.* Hij staarde naar de gegroeide collectie in plastic zakjes gesloten bamboepennen.

Cees schreeuwde het uit van frustratie. Hij werd niets, maar dan ook niets wijzer van zijn aantekeningen. Hij greep zijn theekopje en smeet het kapot tegen de muur terwijl een harde oerbrul aan zijn keel ontsnapte. *Nuttig, Cees*, dacht hij. Nu ben je een van je slechts enkele

theekopjes kwijt. En je mag het ook weer meteen opruimen. Hij pakte zijn kruimeldief uit de keuken en zette het ding aan de burgerlijke brom.

Terwijl de miniatuurstofzuiger hongerig de scherfjes liet ratelen in zijn plastic maag, knipperde Cees met zijn ogen. Hij had een ingeving. Verdomme, hij had een ingeving. Was dat theekopje toch nog ergens goed voor geweest.

> *"Vertel, wat moet je ?" had de man ongeduldig, op het kwade af, gevraagd.*
>
> *Cees zakte de moed in de schoenen. Eerder die dag wist hij stellig: ik wil met iemand praten. Rot op met je envelop, ik doe niks meer tot ik met iemand gepraat heb. Voor het eerst in vier jaar had hij zich verzet. Vier jaar als Cultuurkiller, maar nu moest en zou hij iemand spreken.*
>
> *De persoon achter hem had hem toegefluisterd:*
>
> *"Vanavond vier over half negen. Theatercafé."*
>
> *En zo plots als hij altijd leek te verschijnen, was hij weer weg. Stellig was Cees die avond naar het café gegaan.*
>
> *Maar nu, oog in oog met de man die hem gerekruteerd had, zonk de moed hem in de schoenen.*

Hij inspecteerde het slot. Helaas, dit was een volledig ander slot dan het zijne.

Het slot van Karsten was eenvoudig opengegaan, maar hier durfde Cees niet goed. Hij zou de ruit kunnen inslaan, maar dan was het meteen zichtbaar dat er iemand binnen was. Nee, het beste wat hij nu kon doen was op een afstandje de boel in de gaten houden en wachten. Wachten tot de bewoner thuiskwam.

Hij had geen idee hoe laat dat zou zijn, maar er was gelukkig een kioskje verderop. Hij kocht er een krant en een flesje water. Daarna liep hij terug naar een bankje vanaf waar hij rechtstreeks zicht had op de deur die hij niet durfde open te breken.

“J-je hebt vast wel gehoord wat er met Jan Vijver is gebeurd ?” vroeg Cees.

De man knikte.

“Retorisch, Cees. Uiteraard volgen we op de voet wat er met de dissidenten en voormalige doelwitten gebeurt.”

Cees fronste.

“Ik heb hem kapot gemaakt. In jullie opdracht. Kapót. Een mensenleven is verloren, door jullie stomme enveloppen. Je snapt toch wel dat ik het daar niet makkelijk mee heb ?”

Verdomme, dacht Cees. Verdomme, verdomme verdomme. Hij las de krantenkop nog een keer. *Nieuwe Dichter des Vaderlands*. De foto toonde een sullige, negen-tot-vijf-burgerlijke man. Met een kop alsof hij net papa was geworden van zijn derde kind. De nieuwe Dichter des Vaderlands. Cees voelde een stekende koppijn. *Nu ben ik officieel ontslagen*, schoot het door zijn hoofd.

“Je hebt je werk gewoon gedaan, Cultuurkiller. Dat Vijver daarna zijn leven niet meer op orde kreeg en zich uiteindelijk opknoopte, zijn jouw zaken niet.”

Cees’ ogen schoten woedende bliksems.

“Hij was een méns. Met vrienden, familie. Zijn dochtertje zit nu zonder vader. Wij hebben dat op ons geweten. Ik ben er klaar mee, ik wil geen Cultuurkiller meer zijn. Hou je enveloppen maar.”

De man boog zich over tafel en keek Cees streng en diep in de ogen.

“Je weet donders goed dat je niet meer terug kunt. En geloof me: Vijver hadden we hoe dan ook het zwijgen opgelegd. Wat er verder gebeurd is, komt door zijn eigen slappe karakter. Maar hoe dan ook hadden we gezorgd dat Vijver een paar toontjes lager zong. Of denk je dat jij onze enige pion bent in dit spel ?”

Cees knipperde verrast met zijn ogen.

"Niet ?"

De man grinnikte.

"Doe niet zo naïef, Cees. Er is altijd een tweede schutter. Je weet hoe zorgvuldig we te werk gaan. Wij wedden niet op één paard."

Hij keek nogmaals naar de deur en rond hem heen. In de verte zag hij een bekende gestalte aan komen lopen. *Showtime*, dacht Cees. Hij vouwde zijn krant op, gooide zijn fles water in de vuilnisbak en liep terug richting de deur.

Neuriënd stak Bianca de sleutel in haar slot. Het was, alles bij elkaar, een mooie dag geweest. Op dat gedoe met de moorden na dan. Twee in één nacht. Zou er nog één... Ze schudde de gedachte van zich af en opende haar deur. Het geluid van de bos sleutels die op het tafeltje naast de deur klingelde was het laatste dat ze hoorde voordat een scherpe pijn haar trof en alles zwart werd.

"En in de westerse wereld ?" vroeg Albert voorzichtig.

Werner schudde zijn hoofd.

"Als je diepgewortelde culturele betekenis van bamboe zoekt, zit je verkeerd in het Westen. In het Oosten zijn er vele creatieverhalen en feng shui-bepalingen waarin bamboe een belangrijke rol speelt en in Japan wordt zelfs geloofd dat bamboe het kwaad buiten kan houden. Maar zoals altijd wordt in het Westen enkel naar productie, kosten versus opbrengst, en toepassing gekeken. Vrijwel alles wat er aan culturele significantie bij bamboe terug te vinden is, komt volgens mij van het Oosten. Ik kan het natuurlijk mis hebben. Maar," en hij dronk zijn kopje koffie leeg, "vanwaar al die belangstelling voor mythen rondom bamboe, Albert ? Ik weet dat die krant van jou doorgaans veel suffige verhalen publiceert - de sappigere maar toch integere intriges van jouw hand uitgesloten, uiteraard - maar ik kan me moeilijk voorstellen dat je een spreekbeurt over wat in feite een grassoort is, moet schrijven."

Albert lachte en klokte ook zijn kopje leeg.

“Ik moet gaan, Werner. Maar je hebt me geholpen bij een veel groter ander verhaal. Ik mag nog niets prijsgeven, maar zodra het gepubliceerd wordt, zal het denk ik dit dorpse stadje op zijn fundamenten laten trillen.”

Hij liep haastig de koffiezaak uit. Een paar streng kijkende ogen volgde hem vanaf een onopvallende hoek van de straat. En kalm en stilletjes stapten twee paar voetzolen Alberts haastige tred achterna.

Een zwarte sterrenregen en een stekende pijn brachten langzaam Bianca terug naar de realiteit. Verdwaasd constateerde ze eerst zichzelf, daarna dat ze in een oncomfortabele houding half voorover gebogen zat, met haar handen achter de rug.

Ze staarde naar haar benen onder zich terwijl ze zich probeerde te bedenken wat er in vredesnaam gebeurd was. Een voorzichtige poging om de oncomfortabele houding te verwisselen voor een comfortabele bracht enkele stevige pijnen in haar armen en een bekend klinkend metaalgeluid. Handboeien ! Iemand had haar verdomme op haar eigen bed vastgemaakt met handboeien. Haar vingers voelden even over het metaal. *Verdomme*, dacht ze. Haar politiehandboeien. *Niet de andere set*.

Voor zover ze kon keek ze de kamer rond en zag plots dat Cees pal voor het bed stond. Ze schoot in de lach.

“Cees ! Wat de hel, lieverd. Ik dacht even dat ik beroofd werd of zo. Kom, maak me los, geen grappen meer nu.”

Cees staarde haar met een ijskoude blik aan.

“Inderdaad. Geen grappen meer nu. Ik denk dat het tijd is voor een heel serieus gesprek... mejuffrouw Bianca Vijver.”

Hoofdstuk 14 – Duister

Thijsbrandt staarde uit het raam terwijl hij naar het bureau reed. Opgeschoten jongelui waren aan het wildplassen en een bushalte in scherven aan het trappen.

Achterlijke provincialen, dacht Noordholten. Deze smerige zaak kon hem niet snel genoeg afgelopen zijn. *Elke stad krijgt de misdaad die ze verdient*, meende hij.

Met een grimmige ruk aan zijn stuur reed hij de parkeerplaats van het politiebureau op.

"De misdaad kan rustig ademhalen zie ik," merkte hij droog op naar de rechercheurs die samen naar een filmpje van een hikkende kat zaten te kijken op een beeldscherm.

Geschrokken sprongen ze recht.

"Een kleine pauze, inspecteur. We zijn hard bezig om –"

Thijsbrandt gebaarde dat hij het niet al te erg vond. *Kneuters*, dacht hij bij zichzelf.

Hij trok de deur van zijn kantoor dicht en zette zijn eigen beeldscherm aan.

Albert legde zijn verse aantekeningen tussen de rest van de puzzel.

Hij staarde naar de uitgespreide stapel krantenknipsels, krabbels, foto's en papierproppen die zich voor zijn beeldscherm verzameld had, aan.

Zijn blik remde bij de neergeschreven betekenissen van de Chinese tekens. De poëzie van de spreuken verwonderde hem.

"Wie niet eerlijk zoekt, die zal het vinden."

"Een echte waakhond bijt."

"Slecht voorbeeld dient niet gevolgd te worden."

"De poetslap van de bediende kan zijn serviliteit niet schoonwrijven."

De vijfde spreuk kwam hem als een scherpe stijlbreuk voor in dit rijtje.

"De tijd vervliegt, daar valt geen lepel tussen te krijgen."

Weinig moralistisch, zonder maatschappelijke gerichtheid. Albert verzamelde de aantekeningen over de moord op de schoenlepeldichter en schoof ze apart.

Instinctief voelde hij dat dit iets anders was. Een copycat, wellicht. Hij wist niet echt wat hij ervan moest denken. Maar Karsten paste niet echt in het rijtje. Zijn blik vestigde zich terug op de overige aantekeningen. En toen schoof zijn blik naar links. Naar de archieffoto van Cees die hij erbij gelegd had. Zijn wenkbrauwen fronsten zich.

Er wás hier een specifiek verband. Puur op zijn gevoel afgaand, was hij zeker dat dit allemaal iets met Cees te maken had. Hij schoof zijn aantekeningen over bamboe op hun plaats en leunde achterover. Het plaatje. Hij zag het plaatje niet. Het geheel viel nog niet op zijn plek. Maar hij wist instinctief bijna zeker dat de puzzel vrijwel compleet klopte zo.

"Verbazend, dat ik je zo laat pas herkende," vervolgde Cees.

"Biancaatje. Een prachtige, seksueel zeer aantrekkelijke jongedame mengt zich zomaar in mijn leven, dat had al verdacht genoeg moeten zijn. Toevallig is ze ook nog politieagente en natuurlijk telkens ter scène als er een moord gepleegd wordt in deze stad. In haar eigen tijd is ze hier en daar in de culturele kringen te vinden. En," boog hij voorover in het bed, strak in haar ogen kijkend, "toevallig is ze de kleine dochter van wijlen Jan Vijver. Dat, mijn lieve Bianca, is wat een beetje literator zou omschrijven als toch iets té veel toeval allemaal."

Bianca staarde Cees kalm aan.

“Ik heb geen idee wat je bedoelt, Cees. Maak me los en we vergeten deze malligheid.”

Albert kauwde op de dop van een balpen. Verzonken in gedachten zag hij de donkere gedaante niet die hem van achteren naderde. Hij fronste zijn wenkbrauwen, knikte, en stond toen resoluut op. De gedaante schoot schimmig weg achter een kast. Albert greep zijn jas van de kapstok en liep met krachtige schreden het kantoorpand uit.

Op straat passeerde Albert café Deernis. Het was gesloten. De collega’s van barman Rob hadden Robs foto voor het raam gehangen, met daaronder de Lee-Enfield van boven de bar. Bossen rode rozen lagen bij de ingang.

Enkele halfdronken kunstenaars hadden dit eerbetoon volledig over het hoofd gezien en spraken vanaf het terras Albert aan.

“De Deernis is dicht, Albert. De hel ? De Deernis is nooit dicht ! Toestanden, niet te filmen dit !”

Albert knikte vriendelijk en liep zonder commentaar door.

Een van de onverlaten riep hem na:

“Het gaat hier allemaal naar de kloten ! Schrijf daar maar eens iets over in die krant !”

Albert knikte nogmaals, stilletjes in zichzelf.

Biancas ogen werden plots groot toen ze het mes zag in Cees’ handen.

“Cees, ik meen het. Stop met deze grappen en laat me los, dan drinken we een wijntje en lachen we hierom.”

Cees schudde het hoofd.

“Je hebt me het leven in alle richtingen zuur gemaakt, me opgejaagd als een wild dier. Dan ga je toch niet verwachten dat wanneer ik je eindelijk heb, ik je doodleuk weer vrijlaat, *Biancaatje* ?”

Hij zwaaide met het mes.

“Ik wil het je vooral horen opbiechten. En daar kunnen we heel rustig de tijd voor nemen hoor. Ik hoef nergens meer heen, daar heb jij wel voor gezorgd.”

Bianca gaf een harde gil om hulp, maar Cees rende op haar af en propte een panty in haar mond. Op het nachtkastje had hij blijkbaar al tape klaarliggen want voor ze het wist zat haar mond dichtgeplakt. Paniektranen liepen over haar wangen en ze keek Cees ongelovig aan. En in een volledig bizarre bui vroeg ze zich ineens af of ze nu een schone of een vuile panty in haar mond had.

Albert vloekte in zichzelf toen de paperclip klem zat. Hij trok nog eens stevig aan het onding en haalde zijn halve wijsvinger open. Hij vloekte nogmaals. Zoog op zijn vinger. Even telde hij in zichzelf tot tien, en probeerde het toen met zijn linkerhand. De paperclip gaf mee en hij hoorde iets klikken binnenin het slot. Hij greep de klink en de deur zwaaide open.

Even bleef hij op de drempel staan. Toen zette hij zijn voet binnen het domein. Het domein van Cees, de bizarre cultuurparasiet waarvan hij zeker wist dat die op een of andere manier de kern van de hele moordzaak vormde. Hij moest het enkel nog kunnen bewijzen. Zacht sloot hij de voordeur weer achter zich en klikte zijn zaklamp aan.

Albert scheen zijn zaklamp in het rond. Boeken, overal boeken. Hij wierp een snelle blik langs de ruggen, maar zag vooral wereldgeschiedenis, filosofie, kunst, zeg maar het slag boeken dat minder snel van een boekenmarkt meegenomen wordt dan een beetje strandleesthriller. In de rondte schijnend zag hij zelfs zo snel helemaal geen enkele guilty pleasure. Geen novelle, geen science fiction, geen strip, zelfs niets dat wees op jeugdnostalgie. Dit was de bibliotheek van een hoogopgeleid man of van iemand die zo over wou komen. En aangezien hij Cees nog nooit zo over had voelen komen, rees het besef dat er nog veel aan deze vreemde dorpsgek te ontdekken was.

Zijn lichtstraal stopte bij een hele middenkast vol boeken over de stad. Over de historie, bundels van bekende lokale schrijvers

en dichters, zelfs antieke toneelstukken. De Muskiet scheen van boven naar beneden over de kast en constateerde dat deze toch echt tot de nok gevuld was. Mijn god, dit was misschien wel de compleetste collectie binnenstedelijke ondergrondliteratuur die er in de stad te vinden was. Terwijl Cees meestal nul belangstelling voor het reilen en zeilen van de stad openbaarde.

Maar ook, constateerde hij teleurgesteld terwijl hij op de grond rondscheen, van een onberispelijk propere man. Hij zou gerust een heel etmaal naar de rugkaften kunnen kijken en zo de man achter de aanschaf leren kennen, maar hij zocht voor de hand liggendere aanwijzingen.

Hij draaide zich om en scheen zijn licht op de tafel. Een stapel specifieke boeken. Één lag er open. Nieuwsgierig liep Albert erop af.

Zijn ogen werden groot toen hij de Chinese tekens zag. En de monsterlijke illustratie van de bekende verraders in de muil van de Duivel. Hij keek naar de keurig opgeschreven vertaling die ernaast lag.

“De cultuur is klaar met je.”

Zijn oog dwaalde opzij af naar een ongewoon zicht. Een keukenmessenset op de tafel. Tussen de boeken. Hij scheen zijn licht erop en zag dat er één mes weg was. Albert voelde eensklaps ieder laatste haartje op zijn lijf rechtop staan. En meteen terwijl hij zo op scherp stond, hoorde hij zachte voetstappen buiten op de balustrade. Moeilijk hoorbaar maar met de hoeveelheid adrenaline die nu plots door zijn aderen gierde, voldoende om hem ineens zijn zaklamp uit te doen draaien en zo stilletjes maar vlug mogelijk onder het bureau in de buurt van de deur te kruipen.

De deur rammelde zachtjes met haar slot. Vervolgens zwaaide ze langzaam en voorzichtig open. Alberts hart klopte in zijn keel. Zijn handen omklemden zijn zaklamp en hij zat zichzelf in gedachten de huid vol te schelden dat hij niet aan een ander wapen gedacht had. Hij zou het met dit kleine plastic zakding moeten doen.

Voor het eerst in zijn carrière als journalist maakte hij zich zorgen

om zijn leven. En hoopte vurig dat hij hierna weer gewoon over multicultikanteklossen zou mogen schrijven.

Haar huid weerspiegelde in het lemmet terwijl het mes zacht, bijna teder, een lugubere lijn over haar hals volgde. Haar ogen zwaaiden heen en terug tussen het mes en Cees, mes en Cees. Bianca zag langzaamaan spierwit en het klamme paniekzweet was uit iedere porie gesprongen.

Als ze had kunnen spreken, had ze kunnen proberen Cees op andere gedachten te brengen. Maar ze was nog steeds de mond gesnoerd met haar panty. De inmiddels ingezonken wetenschap dat deze schoon uit de lade moest zijn gekomen, bracht weinig soelaas. Cees, waarom wou Cees niet naar haar luisteren ?

Wanhopig trok ze nog enkele handboeivormige striemen in haar polsen. Ineens berouwde ze hevig dat ze in dit appartementencomplex was komen wonen. Dat alle bewoners nogal op zichzelf waren, had ze uiterst prettig gevonden. Tot nu.

Cees liep haar balkon op, kwam terug met een zware plantenbak.

“Kijk eens wat ik hier vind, Biancaatje.”

Triomfantelijk zette hij de bak voor het bed neer.

“Bamboe ! Wat toevallig hè. Bamboe. Ja. Dat zie je niet veel, dat mensen dat verbouwen op het balkon van een flatje. Bamboe. Dat valt op, van buitenaf. Iets minder als je katerig uit bed kruipt na een wilde nacht semi anonieme seks. Maar des te meer als je bij jezelf te raden gaat wie o wie toch die geheimzinnige moordenaar in de stad kan zijn. Die zonodig bij iedere moord een stuk bamboe achter moet laten. Dan wordt het opeens wel heel toevallig, dat er op zo’n balkonnetje bamboe staat. Vind je ook niet, Biancaatje ?”

Machteloos hoorde ze het retorische geraas aan. Ze kon niets zeggen. Ze kon niets doen. Ze kon enkel hopen op een volledig onverwachte redding van buitenaf. Maar slechts weinigen kwamen ooit bij haar op bezoek. En haar rechtstreekse buren waren momenteel aan hun televisies gekluisterd. De muren waren allesbehalve gehorig. Ook

zoiets dat ze aanvankelijk fijn vond, en nu wanhopig betreurde.

Albert keek toe hoe de gedaante in het appartement rondliep. Verdacht. Er was geen licht aangedaan – gelukkig maar, want dan zou hij bijna meteen zichtbaar zijn geweest. En de gedaante liep onhandig rond, alsof ze de ruimte niet gewend was. Dit was Cees helemaal niet. Zijn volledige instinct schreeuwde dat hij nu stil maar snel moest vluchten. De deur was vlakbij, de gedaante was dieper de ruimte in aan het schuifelen. Maar ineens rook hij het. Hij zette grote ogen op. Het kon toch niet... hij bekeek de gedaante in het donker, zo goed en kwaad hij kon vanuit zijn schuilplaats, en meende dat deze toch echt bekend voorkwam. Hij zou haast durven zweren dat... Kalm, Albert. Je bent een journalist. Je moet feiten hebben.

Hij ademde voor de zekerheid nog iets stiller en rustiger en bleef zitten waar hij zat. Zo dicht bij de kern van de zaak had hij van het begin af aan niet gezeten, dat wist hij zeker. En zolang het licht niet aanging, zat hij hier veilig.

Hij had haar diep in haar angstige ogen gekeken.

Hij stapte monter op de stoeptegels.

Hij had haar angstzweet geroken.

Stap, stap, stap, stap.

Hij had haar goed de waarheid gezegd. Dat de dood van haar vader diens eigen rotschuld was. De lafaard. Een beetje échte schrijver, échte kunstenaar, échte opiniebelijder, drukt zijn mening door of mensen luisteren of niet. Die laat zich niet ontmoedigen door de technieken van een Cultuurkiller. Die hervat zichzelf en gaat er opnieuw tegenaan.

Zijn hielen klakten zachtjes op het steen.

Haar vader, zo had hij gesproken terwijl het mes bijna hypnotische lijnen over haar lijf had getrokken, was een slappe dweil geweest. Uit het leven stappen omdat je publiek even wat minder luistert, het was een karakterloze zwakkeling gebleken.

Klak, klak, klak, klak.

En jij, *Biancaatje*, had Cees gesproken. Jij bent geen haar beter. Toegegeven, je had me even op de kast met alle geheimzinnigheid en die reeks plotse moorden rondom mij. Maar ook jij bent maar slappe hap. Geen waardige tegenstander.

Want ik ben Cees.

De veters van zijn schoenen zwiepten bij iedere stap een vrolijk cirkeltje.

Het mes had zich plots, snel en met opvallend gemak haar borst in geboord. Hij sloeg er geen acht op en bleef haar ijskoud in de ogen aankijken terwijl het licht in de hare doofde.

Stap, klak, zwiep. Stap, klak, zwiep.

De Cultuurkiller.

Met soepele huppen bezwoer hij de trap.

Albert spitste gespannen zijn oren. De gedaante was moeilijk zichtbaar, was tussen de silhouetten van de kasten bijna niet te zien. Hij hoorde een zacht slijpend metalig geluid. Het piepte stilletjes. Even klopte zijn hart in zijn keel. Hij had geen idee wat de indringer aan het doen was, maar ineens schoot hem door het hoofd dat deze hem misschien toch gezien had, op een of andere manier. Zijn vuist klemde zich nog wat steviger om de kleine plastic zaklamp.

Naar de deur glippen leek hem geen optie meer, de duistere schim was niet langer aan het rondstommelen in de kamer. Iedere kleine beweging die hij nu zou maken, ieder zacht geluid, zou hem verraden. Hij ademde zo stil mogelijk, angstig en oppervlakkig. Hij vroeg zich af wie van zijn collega's over hem zou schrijven mocht hij hier nu sterven.

Neuriënd liep Cees over zijn balustrade. Wat een prachtige nacht was het aan het worden. Een frisse, koele nachtlucht streelde zijn wangen.

Hij passeerde het huis van zijn voormalige buurman. Politielinten en gebarricadeerd raam. Grinnikend vroeg hij zich af of de schoenlepels van Karsten als bewijs waren opgeslagen. Stel je voor, duizenden van die dwaze schoenlepels, ergens in een bewijsmateriaalkast. Ieder van die glimmende hielenlichters had minstens één gedicht geïnspireerd.

Schuldgevoel over de moord op Karsten had hij niet meer. De wereld was verlost van die vreselijke schoenlepelpoëzie. En de moord op Bianca was veel makkelijker gegaan dan dat geklungel bij Karsten.

Misschien kon hij nu wel ergens aan de bak als 'echte' *killer*. Ervaring had hij alvast. Zou hij een CV moeten opstellen ? Naar wie stuur je zoiets ?

Cees grijnsde breed om zijn dwaze breinspinsels. Er zat een opgeluchte vering in zijn voetstappen.

In gedachten liep hij nog even de zojuist verlaten moordlocatie over. Hij was zorgvuldig geweest, nog zorgvuldiger dan bij Karsten. Ja, hij had beslist talent. Geen Chinese tekens dit keer. Hij had het lijk van Bianca gepositioneerd in een harakiri houding. De bamboe opvallend opgesteld naast haar. Daar enkele pennen uitgesneden, en in het appartement geplaatst. Het zou er alles van weg hebben dat de jonge agente de seriemoordenaar was, die zich misschien opgejaagd voelde of wroeging had gekregen, en zelf haar leven had beëindigd. Al zijn vingerafdrukken en ander bewijs dat Cees er ooit geweest was, had hij nauwlettend verwijderd. Hij kon zich niet voorstellen dat men hem aan de dode Bianca kon linken. Nee, zijn sporen waren gewist.

Oprecht vrolijk stak hij de sleutel in zijn voordeurslot en liep zijn appartement binnen.

Hij klikte het licht aan en wierp zijn sleutels op zijn bureau. Bijna meteen zag hij Albert daar gehurkt zitten, met iets in zijn hand.

Hij deinsde achteruit. Albert schrok, wou iets roepen naar hem.

Wat deed De Muskiet in vredesnaam onder zijn bureau, in zijn huis ?

"Cees, kijk uit – achter je !" riep Albert.

Een vreemd geluid klonk achter hem en Albert krampte pijnlijk ineen.

Cees draaide zich verdwaasd om en zag een rokende geluiddemper. Een revolver. Een handschoen. Een kruidige geur, gemend met de zoete geur van *kokotte* kroop zijn neusgaten in. Hij keek in de ogen van Bettina deGraete en wou iets zeggen. Maar een scherpe prik in zijn nek deed hem bijna onmiddellijk willoos en woordeloos ineen zijgen.

Hoofdstuk 15 – Barabbas

Wijn, wijn, kolkend, draaiend, een grijpende hand uit het duister, gegil, de vogels gillen, ze gillen en gillen en plots is daar de klauw en zijn ze stil, veertjes die kalmpjes naar de grond dwarrelen, en alles kolkt en is duister en hij ziet haar, hij ruikt haar, het was haar toch, was ze het of was ze het niet, was het voor niets, kan hij nog terug, instortende grond onder zijn voeten en hij rent, hij rent, panisch en paniekerig, wild zwaaiend met zijn armen in de loze lucht terwijl de wijn maar kolkt en kolkt en een metaalkurkige smaak in zijn mond geeft, dan omsingelt hem een sterrenbrij en de sterren worden donker en nemen hem helemaal over maar dan verdunnen ze plots en langzaam, langzaam, komt de werkelijkheid er weer onder tevoorschijn.

Cees opende zijn ogen. Met moeite en pijn. Hij kon verder niet bewegen, maar zijn ogen konden open. Voorzichtig probeerde hij zijn mond. Een zacht kermend geluid ontsnapte aan zijn lippen. Hij lag op zijn tapijt. Vlak naast zijn oog lag een klein snippertje papier, van de inbraakravage nog, en eventjes schaamde hij zich dat hij het tapijt toch niet helemaal volledig schoon had gekregen.

Bettinas voeten liepen om hem heen. Ze drukten hun kalme stappen diep in het tapijt.

“Ah, ben je wakker, Cees ? Mooi zo. Ik was even bang dat ik je teveel ingespoten had.”

Cees kermde nog een onbeholpen kreuntje. Bettina deed een paar stappen achteruit en hield haar handen in een geprojecteerde vierhoek, alsof ze een film regisseerde.

“Momentje hoor. Ik ben aan het zien hoe ik de boel hier achterlaat zodanig dat alle schuld naar jou wijst.”

Ze stapte op Cees af en boog zich in zijn gezicht. Met een stevige kokotte –walm in haar adem sprak ze:

“Daarom leef je nog.”

Cees piepte een zielig piepje en Bettina liep weg.

“De cultuurkillers. Een uitstervend ras. Misschien vind je het wel leuk om te weten dat je een van de laatsten bent.”

Er klonk een rommelend geluid en wat spullen vielen op de grond.

“Sorry voor de rotzooi, maar het plaatje moet perfect zijn, hè. Jij bent goed in je vak. Ik ook. Ik kan jouw perfectionisme achteraf wel waarderen, onder ons gezegd. Van collega tot collega.”

Cees spitste zijn oren om de geluiden thuis te kunnen brengen. De gevallen spullen klonken als prullen van zijn vensterbank. Plots klonk er een hard krakende bons en het geluid van boeken die op de grond vallen. Gevolgd door de kalme voetstappen.

“Eens zien. Hier ben je, worstelend met de indringer, tegen de kast gebonsd. Daar –“ een kletterend geluid van een theekopje op de tegels van de keuken, “- tegen de tafel. Sorry van je spullen, maar de indruk van een gevecht is noodzakelijk voor het plaatje dat de politie straks aantreft.”

Bettina ging hijgend op zijn stoel zitten en keek Cees aan.

“Ik ben het niet meer gewend, dit zwaardere werk. Het merendeel van mijn opdrachten hield in dat ik met roddel en achterklap ideeën in de hoofden van deze stad praatte. Het was eigenlijk pas bij deze opdracht dat ik me besefte dat jij al die tijd de andere cultuurkiller was. En ik mag zeggen, je hebt echt bijzonder goed werk geleverd. Ik had niks door, Cees. Mijn complimenten.”

Nogmaals vormden Bettinas handen een vierhoek. Ze overzag de scène met een ontevreden blik.

“Het is ergens jammer, dat de cultuurkiller uitsterft. Decennia lang hebben jullie prachtwerk geleverd. In de jaren van ‘vrije cultuur’

hebben de *killers* de stem van het volk in bedwang gehouden. Met finesse, onopvallend. Sommigen, zoals jij, door de geloofwaardigheid van culturele instituten om zeep te helpen. Anderen met de dictatuur van de gezelligheid – 'kunst is leuk, maar het moet wel gezellig blijven', dat idee. Vakmanschap, maar helaas van een andere tijd. Je bent niet meer nodig, Cees. Je bent een fossiel."

Met een kreun hees ze haar zware lichaam uit de stoel. Het zitvlak bolde langzaam weer terug omhoog.

Cees merkte dat hij lichtjes met zijn hoofd kon bewegen. Draaien kon hij het nog niet, maar zijn blik kon nu beter de bewegingen van Bettina in de ruimte volgen. Ze bleef haar monoloog voortzetten. Het viel hem plotsklaps op dat ze volledig accentloos Nederlands sprak. Hij verwonderde zich dat het hem nu pas opviel.

"Moslimterroristen die schrijvers en tekenaars in hun broek doen schijten van angst. Politici die de geldkranen van de cultuur dichtdraaien. Media en opiniemakers die de geloofwaardigheid van het kunstenaarschap ondermijnen. Het volk ziet de kunstenaars nu als uitvretende paria's, die enkel volledig onbegrijpelijke dingen maken voor bakken vol geld. Die met varkensbloed de muren bekladden. Die lompe en lelijke abstracte hompen metaal, of kabouters met een dildo in de publieke ruimte neerkwakken en vrolijk fluitend met gevulde zakken weglopen."

Ze keek in zijn drankkast en haalde er met een vies gezicht de cognac uit. Rook even onder de dop. Liet de fles toen scheef op de rand van de tafel in scherven vallen, de cognac over zijn boeken spetterend. Cees voelde woede, ijskoude woede. Dat vismens dat hier systematisch zijn kostbaarheden aan gort aan het helpen was. Hij moest iets doen – maar wat ?

"Toch bijzonder hoe dat zo volledig om kan slaan, nietwaar ? Naar mijn mening hebben we te maken met een nieuw tijdperk. Was het voorheen nog het tijdperk van de Cultuurkiller, nu noem ik 't het tijdperk van Barabbas."

Bettina grinnikte wat in zichzelf.
"Niet de stripboekprofessor, natuurlijk. De Bijbelse Barabbas."

Met haar knie duwde ze de tafelstoel om en ze leunde er wat op. Het hout kraakte vervaarlijk. Ze keek tevreden naar het zichtbaar verzwakte hout en liep nog wat meer in de woning rond.

“Serieus, het is soms net het verhaal van Barabbas. Het volk wordt zo opgehitst en misleid dat het bepaalde afwijkende ideeën, of boodschappen die hen niet aanstaan, erger vindt dan moorden. Zoals men Jezus om zijn boodschap liever gekruisigd zag dan de moordenaar Barabbas. In tijden waar de kunstenaar -”met een diepe kreun verschoof ze Cees’ bureau, waarbij zijn pennen op de grond kletterden, “- bijna automatisch al verdacht wordt gevonden, is de noodzaak Cultuurkillers het veld in te sturen weggevallen.”

Cees bewoog voorzichtig zijn hoofd wat verder. Het ging. Hij kon een beetje met zijn hoofd draaien. Evenwel kon hij nog altijd geen vinger bewegen. Hij keek in de richting van de badkamer en zag daar Albert op zijn douchevloer liggen, in een plas bloed. Cees kneep zijn ogen samen. Verbeeldde hij het zich nu, of ademde Albert zowaar nog ? Zijn hart klopte in zijn keel.

Handen grepen onder zijn armen. Bettina hees Cees omhoog en zette hem in de stoel.

“Onze grote reportervriend hier was zo ongeveer achter je geheim, trouwens. Ik doe je dus een plezier door hem meteen ook te liquideren. Deze is extra, zeg maar. Alle andere moorden waren expliciete opdrachten van bovenaf, inclusief de boodschappen die erbij hoorden. Ik stelde geen vragen, het grotere plan erachter werd me eigenlijk bij jouw naam pas duidelijk. Wel ont-zettend irritant, dat Chinees de hele tijd. Ik heb een boek moeten lenen uit de bi-“

Cees mompelde zacht:

“J-je h-h-hon-n-d ?”

Bettina keek hem verrast in de ogen.

“Zozo, je herstelt vlot. Ik heb je misschien toch nog een te lage dosis gegeven. Maar je zult toch nog niet meteen je motorische functies terugkrijgen, dus wat maakt het uit. Heb ik nog een beetje aanspraak.”

Neuriënd liep ze de badkamer binnen.

“Die – uhhnf – hond was, net als mijn man, maar een camouflage.”

Cees zag uit zijn ooghoeken dat Bettina de bloedende Albert vrij ruw van de douchevloer tilde. Die kermde hard en bevestigde zo voor Cees dat hij nog niet dood was. Er was misschien nog een kans ! Als hij nu maar.... Voorzichtig probeerde hij zijn vingers te bewegen. Enkel zijn pink bewoog. Minimaal zelfs maar. Maar het was alvast iets. Hij probeerde zich te concentreren.

“Vrese- oef - lijk beest.”

Bettina liet Albert los op het tapijt, waar hij met een doffe klap op neerplofte.

“Constant dierenartskosten aan, met die poten van d’r. Maar wel een mooi alibi om heel de stad door te kunnen komen zonder dat iemand het verdacht vond dat ik ergens in de buurt was.”

Ze liep nog eens de badkamer in en kwam terug naar buiten met een plastic zak en haar pistool. De zak legde ze naast Albert neer. Het was een transparante zak. Vol met bamboepennen.

“Mijn man was iets moeilijker te lozen dan die hond. Dat zou wat té verdacht zijn geweest. Gelukkig dat hij een hobbyvisser was. Het zal even duren voor ze hem terugvinden.”

Ze draaide langzaam de geluidsdemper van haar pistool af. Cees voelde meer en meer gevoel in zijn vingers terugkomen. Zweetdruppeltjes van de spanning en inspanning parelden op zijn voorhoofd. Nog éven... nog éven... Resoluut stond Bettina op en liep naar Cees. Ze greep zijn hand en plantte er het geweer in.

Met haar gehandschoende handen sloot ze Cees’ vingers om het handvat en keerde zich om. Ze tilde Cees’ arm op en richtte haar geweer op Albert. Albert keek wanhopig naar het geweer dat op hem gericht was. Hij had zijn handen aldoor op de pistoolwonde gehouden maar nu strekte hij één bebloede hand richting Cees en Bettina.

Met pijnscheuten die door het bot gingen probeerde hij te zeggen, “alsjeblieft...”

In het nachtduister klonk een schot. Bijna direct erna klonk nog een slot. Enkele minuten later maakten haastige damesschoenen zich schaars. Bijna een kwartier lang daalde er rust op de balustrade neer. Het zou, met sirenes, zwaailichten en hordes politieschoenen, de laatste rust in het appartementencomplex zijn, die nacht.

Epiloog

Thijsbrandt Noordholten keek behoedzaam om zich heen, maar niemand sloeg enige acht op hem. Zijn agentenkorps was allang blij dat ze van die rare inspecteur van boven de rivieren af waren. Nog blijer dan dat blijkbaar de seriemoordenaarzaak opgelost was. En de rest van het stadje had hem amper leren kennen. Kalm sloeg hij een steegje in.

Bettina deGraete knikte hem een korte groet toe. Hij gaf haar de koffer. Met een snelle blik inspecteerde ze de inhoud en sloot hem weer.

“Zo. Dat was het, in deze stad. Voor ons allebei. De kans zal wel niet groot zijn dat we weer met elkaar samenwerken ?”

Noordholten schudde het hoofd.

“Alles is anders tegenwoordig, hè. De Cultuurkillers zijn voorbij. Jammer. Cees was een van de besten die ik ooit heb mogen opleiden.”

Bettina knikte hem nogmaals een groet, Thijsbrandt knikte terug. Hun hielen klakten op de kasseien en beiden liepen in een andere richting de steeg uit.

Vanaf de bovenkant van de muur keek een jonge kater hen achterna.

Verantwoording

De verscheidene karakters in dit boek zijn nergens rechtstreeks gebaseerd op werkelijk bestaande personen. Elke overeenkomst met bestaande mensen berust louter op de sater die in mijn ziel schuilt en mag, nee, moét gezien worden als een jaloers eerbetoon aan hun opmerkelijkheid.

Het verhaal is in ruwe vorm eerder verschenen in episodevorm op de website **www.kutbinnenlanders.nl**. Het verscheen om de dag, in een dwingende uitdaging mijn langere adem eens pogen te reguleren. Tot mijn eigen verrassing ging dit lang goed.

Ik ben bij het schrijven van deze thriller, naar mijn eigen mening, en vaak buiten het weten van de genoemde mensen om, vooral schatplichtig aan de volgende mensen:

- de onnavolgbare en eeuwig debuterende A.H.J. Dautzenberg, voor de pakkende titel van het verhaal, het karakter Ewald Poulet en de bijbehorende typering dat deze goud ziet in een hoop fecaliën;

- Franky Bordo, voor het moordwapen. Dat hij me trouwens zelfs daarna fysiek cadeau deed;

- Wenz (@Palilalia op Twitter) voor de schoenlepels van Karsten;

- Caspar Lauwerijssen voor de campingwater-associatie uit hoofdstuk 1;

- Frank van den Nieuwenhuijzen voor aanwijzingen, bijsturen en morele steun tijdens dit dwaze project;

- OudZeikwijf voor de eerste spellingscontrole en haar enthousiasme over het hele traject;
- Soul Food voor reacties op de website en per mail die niet zelden tot directe lichte plotwijzigingen en alvast gecorrigeerde spelling leidden;
- Warner Peet voor het mogelijk maken van de vormgeving van dit boekje;
- de wijkagenten van Tilburg West voor hun vermakelijke getwitter.

BONUSMATERIAAL

Voorwoord van de auteur

Eenieder die me kent, weet dat ik in mijn hart een gulle knaap ben. Wellicht een wat snaakse knaap, maar een gulle. En wie dat durft tegenspreken, kan klop krijgen. Ook gratis. Want zo gul ben ik verdomme wel.

Omdat ik zo blij ben dat u het Cultuurkiller boekje hebt willen aanschaffen, geef ik u daarom een extraatje. Twee extraatjes. Of eigenlijk zes extraatjes: een vijfluik en een extra bonusverhaaltje.

Eind 2009 schreef ik het Tilburg Vijfluik. Vijf korte verhalen geschreven voor de website van Theo Ilburg, ieder een toen actueel thema in de stad aanstippend. Omdat ook deze verhalen een satirisch beginsel volgen én vanuit een insiderperspectief spelen met de Tilburgse cultuurwereld, zoals ook Cultuurkiller doet (de goede verstaander had dit misschien meegekregen), horen ze er ook wel een beetje bij. Bovendien maakt de toevoeging van deze kortverhalen het boekje een tikkeltje vreemder, en ik ben een groot voorstander van het uitbrengen van boekjes die een tikkeltje vreemd zijn.

Van een iets ander kaliber, maar ook uit maatschappelijke betrokkenheid gepend, is het verhaaltje Welckenraedt. Ik licht dat liever niet verder toe. Zogezegd hoop ik dat u daarna het boekje sluit, en er het uwe van denkt. En dat het hele het uwe ervan denken, enkele uurtjes duurt. Maar dat laat ik aan u over. Als u liever denkt aan een naakte vrouw of man, of aan dat u niet moet vergeten die ene brief nog te posten, of wat u morgen naar uw werk aantrekt, of hoe erg het wel niet is, van de zus van die ene buurvrouw van de vriend van de zwager van uw groenteboer, het is mij om het even.

U hebt toch al betaald. Waarvoor dank. Ook uw gulheid wordt gewaardeerd.

“ZELF BEDACHT”
Een interview met de cultuurmakelaar van Tilburg

“Geniaal toch, dat *Grublit* ? Heb ik helemaal zelf bedacht. Ik weet het nog precies, het was een woensdagmiddag en ik stond uit het raam te kijken. Toen dacht ik, ‘Tilburg’ achterstevoren, já, dat moet het worden ! Omdat ‘Tilburg’ ondersteboven natuurlijk niet in een persbericht uit te sturen valt, maar dat bedacht ik me pas praktisch achteraf. Grublit, wat hebben wij die week dáár toch om gelachen toen. Het was de hele tijd ‘Grublit’ dit en ‘Grublit’ dat ! Hahahaha !”

De cultuurmakelaar schommelde wat op en neer in zijn comfortabele bureaustoel. Ik krabbelde wat aantekeningen in mijn schriftje en knikte glimlachend. Dit werkte tot dusver heel goed, het interview ging vrijwel vanzelf. Bert Matthijssen nipte wat van zijn koffiemok, zijn gegrinnik veroorzaakte hoorbare bubbeltjes in zijn cappuccino. Hij zette zijn mok weer neer. Een schuimsnorretje sierde zijn bovenlip.

De zon scheen door het grote raam naar binnen, ik kon de kleuren van het manshoge Tilburg 2009-logo op mijn rug voélen. Ik keek nog eens scheef naar het scheetkussen dat op zijn bureau lag. Bij binnenkomst was het op mijn stoel geplaatst gebleken. Een luide *PFFFFFRT* had me ietwat van mijn à propos gebracht toen ik ging zitten, maar Matthijssen had vrolijk kirrend gelachen en in zijn handjes geklapt. Er was alvast geen ijs dat gebroken diende te worden, dat begon goed.

Trots wees hij naar de luxueuze vergrote foto’s van de gestreepte padden die de stad hadden opgesierd.

“Zebra-padden, ook zoiets. Daar kwam mijn moeder op. Briljante

ingevingen heeft zij soms. Ze zei nog, is dat niet iets voor dat festival van het absurdisme dat jij aan het organiseren bent ? Gestreepte padden, en dan noemen we dat 'zebrapad'. Dát gaan de mensen leuk vinden !"

De pad op de poster keek me met koude ogen aan. Zijn zebrahanenkam stak arrogant de lucht in. Ernaast hing een afbeelding van een burgerman die gedeeltelijk uit gesneden vlees bestond. De tekst 'hamburger' stond er als uitleg bij.

"Zie je, Tilburg is dé stad van het absurdisme. Hier zijn zoveel absurdistische kunstenaars, dat het gewoon absúrd is, hahaha ! Zo heb ik dat ook tegen de burgemeester gezegd, toen ik mijn plan voor dit festival uitlegde. Hij keek wel een beetje moeilijk. Zo van, maar Bert, absurdisme, is dat niet gevaarlijk voor de openbare orde en zo ? Het heeft heel wat uitleg gekost om hem van het tegendeel te overtuigen."

"Absurdisme, dat is wel mijn grote liefhebberij, moet je weten. Urbanus, die is echt heel erg absurdistisch, daar hield ik altijd al van. En André van Duin, al volg ik zijn werk al een tijdje niet meer. Zonde eigenlijk, want ik mag als cultuurmakelaar gratis naar alle voorstellingen in de stad, maar met al die plannen die ik altijd maar in mijn hoofd heb, komt het er eigenlijk niet zoveel van."

Hij trok een gemeentelijke map uit zijn boekenkast en sloeg 'm open. Binnen zaten, keurig geperforeerd en ingevoegd, schrift- en printpapierblaadjes vol slordige krabbels en tekeningetjes.

"Kijk, hier krabbelde ik het idee neer van een vogeltje dat door de lucht vliegt, maar zijn vogelhuisje per ongeluk mee heeft genomen, hahaha ! En toen dacht ik, dat moet op de website, als plaatje om mee naar Twitter te linken. Geven we gewoon een van de kunstenaars hier een paar honderd euro om het te *redesignen*, klaar ! En zo heb ik máp-pen vol met van die *doedels*, kijk zelf !"

Zijn ogen glommen een beetje terwijl hij een andere gemeentemap met doedels opentrok.

"Hier, kijk, nog meer ideeën. Een pie-mall. Snap je 'm ? Een

piemel met winkeltjes erin hahaha ! En dat is nog ‘mal’ ook, hihihi ! Dus het heeft nog allemaal lágen ook !”

Van puur enthousiasme begon hij een beetje op zijn bureaustoel te wippen.

“En toen een van die absurdisten uit de stad zei dat mijn ideeën vlees noch vis waren, dacht ik meteen, verdomd, we doen er een vlees noch vis markt bij, hahaha ! Zie je, ik kan bést tegen een beetje kritiek ook.”

Enkele zweetdruppeltjes vormden zich op zijn voorhoofd. Het was echter toch ook weer niet zó warm in het kantoor, dus ik zat er nieuwsgierig naar te kijken. Onverstoorbaar ging Matthijssen echter verder, mijn gestaar niet opmerkend. Hij sprong uit zijn stoel en pakte er van alles bij. Videobanden van zijn favoriete cabaretiers, waar hij mee in de lucht zwaaide terwijl hij begon uit te leggen wat die theatermensen - opvallend veel mannen in zijn selectie, dat moet worden gezegd - allemaal voor briljants deden, wat hij zo aan hen bewonderde.

De kleine zweetpuntjes waren nu druppels geworden die langzaam langs zijn slapen omlaag liepen. Hij begon ook wat rood aan te lopen.

“En dan dit idee, we gaan allemaal moppenboekjes aan de takken van de Lindes op de Heuvel binden, met van die toilettouwtjes. En dan een bord onder elke boom: ‘Humor kan de boom in’, hahaha ! En we gaan een grote plastic knop op de wand van het treinstation plakken, met daarop de tekst StatiON / StatiOFF, hahaha !”

Post-itts en doedels vlogen in het rond terwijl hij enthousiaster van alles op elkaar stapelde.

“Allemaal zélf bedacht ! En we gaan de stadsbussen voorzien van grote schuimrubberen ronde randen, zodat het beschuitbussen zijn, hahaha ! Zélf bedacht ! Snap je ‘m ? Beschuit bij de ‘T’, de ‘T’ van Tilburg ?? Hahaha !”

Hij liep roder en roder aan en het zweet liep nu in dikke stralen tot onder zijn kin, druppelend op de vele papieren die nu op zijn

bureau uitgespreid lagen.

“En bij de nachtclub ‘de Nacht’ zetten we iedere ochtend, zo tegen sluitingstijd, een reusachtige rubberen hand net de tekst ‘zeg maar DAG met je handje’, haha, snap je ‘m, want tegen die tijd is de dág alweer begonnen, zo van nacht, dag, hahaha, zelf bedacht ! En op de weg van de Korte Heuvel komt de tekst ‘Het is niet de lengte die belangrijk is maar wat je ermee doet’, hahaha ! En in de Piushaven gaan we-”

.. Plots was er een enorme explosie in het kantoor en even hoorde of zag ik niets meer.

Wapperend kuchte ik mij een weg het kantoortje uit, door de enorm dikke rook heen. Ik duwde geschrokken de deur open en zakte door de knieën, rochelend op de tegels van de Walk of Fame buiten. Bezorgd keek ik om, of Matthijssen zélf wel goed was ontkomen aan de mysterieuze explosie. Maar ik zag hem nergens.

Terwijl de dikke rook het kantoor verliet door de geopende deur, liep ik terug naar binnen. De cultuurmakelaar zag ik nergens. Ik keek achter zijn bureau en zag daar enkel twee zwartgeblakerde schoenen staan. Rook pluimde vanuit de binnenzolen omhoog. Verbijsterd staarde ik ernaar. Knipperde met mijn ogen. Krabde wat op mijn achterhoofd. En vroeg me af hoe ik dit zou gaan beschrijven in het artikel dat ik aan het schrijven was. Ik liet me geschrokken in mijn stoel terugzakken.

Er klonk een luide PFFFFFFFRTTTT vanonder mijn billen.

Rood voor de ogen

Geschrokken kijkt ze naar het topje van haar wijsvinger. Een klein rood puntje begint daar op te zwellen. Ze legt vlug haar borduursetje aan de kant en staat met een kreun op. Steunend op haar trouwe stok loopt ze stapje voor stapje naar de keuken. Deur van het keukenkastje open. EHBO-kitje. Met een verse pleister op haar vinger loopt ze weer terug naar haar zetel. Ze gaat zuchtend zitten en kijkt uit het raam. Een roodborstje fladdert lustig van tak naar tak in haar tuin. Ze glimlacht.

Ze draait haar hoofd naar haar borduursetje en fronst de wenkbrauwen. Ze ziet meteen al dat er tóch bloed op het linnen is gekomen. Nu moet ze het borduursel weer weggooien en opnieuw beginnen. Zonde. Ze is normaal niet zo onhandig, maar met de jaren komen de gebreken. En ze is niet zo kwiek meer, natuurlijk. Maar toch. Het stoort haar, die rode, donkerbruinige puntjes op dat maagdelijk witte doek. Ze kan eigenlijk niet zo goed tegen bloed. Ze voelt een kippenvelrilling. De haartjes op haar armen gaan overeind staan. De boze rimpel in haar voorhoofd verdiept zich als ze naar het schilderij aan de muur kijkt. Dat vieze, donkere ding van haar zoon. Brrr.

Nee, mevrouw Nitsch hield niet zo van wat haar zoon doet. De geur alleen al van al dat bloed. Zo metaalachtig. Ze was naar zijn eerste performances geweest maar daarna ging ze maar niet meer. Ze vond het wel best zo. Ze was bovendien niet zo kwiek meer, op haar leeftijd. Haar zoon probeerde haar wel te doen participeren, haar te betrekken in zijn kunst, maar ze kreeg de kriebels en dan deed ze maar alsof ze rug- of kniepijn had. Het idee alleen al, met je voeten door bloed lopen. Nee, ze moest er niets van hebben. Zo was ze niet opgevoed. Zo had ze haar zóón ook niet opgevoed, maar ja, kinderen slaan allemaal hun vleugels uit op hun eigen manier hè.

Ze kan er wel om glimlachen hoor. Als hij weer eens trots met een stapel kranten thuiskomt, van een expositie of een live optreden waar dan met man en macht tegen geprotesteerd werd. Hij sloeg dan altijd bulderlachend op zijn knie terwijl hij het aan haar voorlas. Want haar ogen, die waren ook niet meer wat ze geweest waren. Nee, ze was niet zo kwiek meer, op haar leeftijd.

Als die jongen maar gelukkig is. Dat dacht ze altijd. En hij léék gelukkig. Hij kon zo enorm genieten, van wat hij uitlegde als 'mensen die overgevoeligheid tonen voor iets dat dagelijks overal in de wereld vergoten wordt'.

Soms grapte hij dat hij de mensen 'het bloed onder de nagels uithaalde'. Het waren wel dezelfde grapjes, al jaren, maar dat was niet zo erg. Vaak vergat ze die toch weer en dus de volgende keer dat hij ze vertelde, was het bijna alsof ze de grapjes voor het eerst hoorde. En ze hield toch zo van haar zoon. En hij van zijn lieve moedertje. Elke week kwam hij trouw bij haar langs. Iets wat toch veel voor haar betekende. Het lichtpuntje in haar week. Want veel anders heeft ze niet meer. Ze is niet zo kwiek meer, immers, op haar leeftijd.

Met één blik op de kalender klopt haar hart iets sneller. Een warme vreugde overvalt haar. Morgen zou het zondag zijn. Dan komt hij langs. Haar lieve zoon. Zal haar op heur wang kussen. Met die heerlijke kriebelbaard van hem, die ze dan altijd stiekem even kort vastpakt. Hij zou een verrassing voor haar meenemen morgen. Schrobbelèr, noemde hij het. Ze is benieuwd.

Een treffen met Adje

Ik kon maar met moeite mijn ogen van zijn hangende onderlip afhouden. Slungelig bungelde het donkerroze ding daar, onder zijn geopende mond, met een eindje in het langwerpige gezicht erboven, de dommige koeienogen. Arijan van Bavels dommige koeienogen.

“Ik weet niet precies waar je het over wilt hebben,” begon hij, “maar politieke vragen wil ik dus eigenlijk liever niet. Daar zijn er de laatste tijd al veel van geweest, terwijl ik iedere keer zeg dat die hele toestand rondom het Midi-theater voor mij wel een afgesloten hoofdstuk is.”

Lekker dan, dacht ik. Meneer bepaalt alvast even voor mij waar het interview over moet gaan. Maar zo zijn we niet getrouwd, Van Bavel. Ik besloot een sluwe route via zijn persoonlijk verleden te nemen.

“Dat is prima, ik wou het eerder over Arijan de persoon hebben. Hoe was je jeugd, wat zijn je ouders voor mensen ?”

Van Bavel begon een vrij standaard verhaaltje af te steken. Redelijk gelukkige jeugd, behalve dan toch een beetje een buitenbeentje, lieve ouders, altijd gezellig thuis. Geboren in VVD-paradijsje Breda, dan studeren in Nijmegen, dan Tilburg, dan De Zingende Decoupeerzaag met de andere nep-josti’s. Zijn grote onderlip bungelde onder het praten naar links, naar rechts, op en neer. Kleine fluimpjes spetterden erop, drupten eraf, liepen hier en daar over zijn kin.

Ik vroeg hem wat zijn ouders van zijn stappen op theatergebied vonden (slinkse aanzet tot een bruggetje). Ouders blij, uiteraard, onvoorwaardelijke steun, blablabla. En de hele tijd maar die bungelende lip. Als gehypnotiseerd staarde ik ernaar. Met moeite kon ik nog onderdrukken dat mijn eigen mond open zou gaan hangen, godbetert.

Arijan praatte en praatte en praatte en opeens merkte ik iets bizars in mijzelf. Iets duisters. Iets opborrelend naar de oppervlakte. Mijn ogen dwaalden over de wattige wenkbrauwen, het zwak ogende brilmontuur, de sullige krulletjes in zijn haar. Een onbestemd gevoel begon mij te overweldigen. Ik kon het niet stoppen, hoe meer ik naar dit langwerpige eiergezicht staarde, hoe meer onwillekeurig ik mijn vuisten aan het ballen was.

En voordat ik goed en wel het onderwerp van het Midi theater kon aankaarten, dat uiteindelijk tot de val van twee wethouders en het zijden draadje van een burgemeestercarrière zou leiden, sloeg ik plotseling een heel andere brug. De brug van zijn bril, welteverstaan.

Verbluft keek Van Bavel me aan, en even verbluft keek ik naar mijn vuist, die zich zojuist vrijwel uit eigen beweging tegen die kromme neus van mijn gesprekspartner aan had geklapt. Een druppeltje bloed begon uit zijn neus te lopen, en nog steeds hing die domme mond wagenwijd open. Ik kon me niet beheersen en gaf Adje een volle mep tegen zijn lip. Hij knalde achterover van zijn stoel af en viel slungelig op de grond.

Een rode waas begon voor mijn ogen te hangen, en alsof ik uit mezelf was getreden, voelde ik mezelf meteen opstaan en naar hem toe rennen.

Ik greep zijn kraag en gaf hem nog enkele butsen op het gezicht. Adje begon te huilen dat hij het niet begreep, wat had hij gedaan, stop stop. Ik stond overeind en staarde omlaag naar het lange klungelige lichaam op de grond. Zijn gezicht in zijn handen, bloed op de vingers, snikkend.

Ik gaf hem een schop in zijn maag. Met een schreeuw sloeg hij dubbel. Maar het mocht niet baten, ik kon niet stoppen. Ik begon zo goed te begrijpen wat Paul de Leeuw hier telkens zo leuk aan had gevonden. Ik rook bloed, was niet meer te houden. De ene na de andere stomp, schop, knal deelde ik uit, en het bleef maar naar meer smaken. Greep hem bij zijn kraag, trok hem omhoog, en duwde hem tegen de muur. Onhandig probeerde hij mij met zijn lange armen af te weren, maar als een razende stompte ik in zijn maag, zette mijn knie in zijn ballen, sloeg toen zijn kin terug omhoog.

Heerlijk ! Het was als zo'n boksbal op de kermis, als je eenmaal op gang komt kun je bijna niet meer stoppen. De gedachte dat ik misschien wel op tijd ergens een euro in moest steken, schoot door mijn hoofd, en ik begon hardop te lachen. En nog harder te lachen. En maar slaan.

Ik smeet Van Bavel over zijn bureau en gaf hem in volle vlucht nog een trap na tegen zijn kont. De kluwen lange ledematen rolde over zijn Adje bureaublad, bonkte een stapel Adje scheurkalenders op de grond, deed enkele Adje stripboeken opfladderen. Ik rende terug om het bureau, waar Adje nu jankend over mijn stoel hing. Bloed liep in volle stromen op mijn jas die over de rugleuning hing.

Ik sloeg nog wat meer en lachte alsmaar harder. Mijn god, wat heerlijk was dit. Dat dommige, dat voorspelbare, dat achterlijk nederige, die zelfverkozen underdog geven waar hij, in alles wat hij deed en zei, om vroeg. Ik stompte hem in zijn rug, zijn vermicelliachtige lichaam boog in de volledige vorm van de stoel mee.

Hij wou om hulp roepen maar zijn neus en mond zaten inmiddels zo vol bloed dat hij enkel kon hoesten en proesten. Met walging zag ik dat hij bovendien zijn broek aan het volplassen was. Ik stopte met slaan, deed een paar stappen uit. En begon luid te applaudisseren.

Mijn hemel, wat een topentertainment. Van mij mocht dat Midi theater er alsnog best komen. Iedere cent meer dan waard.

Weg van De Echte Bedelaar

Meewarig keek hij op naar de mensen, die hem zonder op of om te kijken, passeerden. Hij hield zijn korstige, vieze hand op. Maar daar, in het smalle winkelsteegje, de *Weg Van De Echte Bedelaar*, werd hij niet langer opgemerkt. Ooit werd hij wél opgemerkt, moet u weten. Maar dat is alweer even geleden. Nu dáchten wellicht hooguit af en toe nog eens mensen aan hem, maar hem opmerken deed allang niemand meer. Nee, hij was simpelweg *voorbij*.

Net als ieder mens dat hem niet opmerkte, inmiddels *voorbij* was, terwijl hij nederig stilzat. Het was een feestelijk geklede menigte vandaag. Misschien dat het carnaval was, of een ander volks feest. Hij wist het niet. Er waren clowns, en fanfarespelers. Majorettes. Allemaal in de grote winkelstraat aan zijn rechterkant.

Zo af en toe liep een vrolijk uitgedost persoon door zijn steegje, haastig naar de feeststoet. Ook de stoethaasters negeerden hem volledig. Het kon hem niet echt meer schelen. Dat was voorbij. Dat dingen hem nog konden schelen.

Hij was nog ooit een voornaam man geweest. Op z'n minst in eigen hoofd. Maar toch, hij had geld, hij had wat maatschappelijk aanzien, en een aantal mensen kenden hem. Of leken hem te kennen, zo bleek achteraf. Maar hij had altijd al het gevoel gehad niet écht geliefd te zijn geweest. Mensen wantrouwden hem, en lachten ondertussen schaapachtig mee met zijn grapjes.

Maar hij was een hoge functionaris geweest. Ooit.

Het lijkt een eeuwigheid geleden. Hij had de verkeerde mensen vertrouwd. Mensen die hem adviseerden, maar zeer sluw en subtiel de verkeerde kanten opstuurden. Mensen die hem gewoonweg liever niet in die belangrijke positie wilden hebben.

Als hij het op tijd had ingezien, had hij de snoodaards natuurlijk de laan uitgestuurd. Maar het was altijd zo druk druk druk geweest. Teveel aan het hoofd. En die smerige wezels, die er waren om juist zijn werk makkelijker te maken, hielden het maar al te graag drukdrukdruk. Hij had het allemaal veel en veel te laat gezien. En toen begon de val in het dal.

Eerst zijn baan. Hij had goede hoop dat zijn in het verleden behaalde resultaten hem wel snel weer een nieuwe baan zouden bezorgen. Maar neen. De tijden waren veranderd, en oppervlakkig werd vooral gekeken naar de indrukken die hij kort voor zijn vertrek nog had gemaakt. Zacht gezegd niet zijn beste periode ooit.

En hij werd enkel nog daarop beoordeeld. Op de uitkering ginghet nog een tijdlang goed, maar van regeringswege was die ook poverder gemaakt over de jaren heen, en veel te snel afgelopen. En zo belandde hij onder het bestaansminimum. En nog lager.

Hij moest een dak boven het hoofd opgeven, trok vanver familielid naar oude vriend, met kleren die viezer en versletener gingen ogen. Hij was een zwerver geworden.

En uiteindelijk belandde hij hier in dit Belgische kleine dorpje. Waar hij niemand kende, en waar de weg voor hem definitief ophield. Hij was gestruikeld over de stoeptegels, en daarbij knakte iets definitief in hem. Hij gaf het op. En nu wachtte hij enkel nog maar. Zittend langs de kant van de straat, met dagelijks misschien net genoeg bedelstuivers om iets te eten te kunnen halen. De ooit zo voorname man, hij kon zich niet eens meer schoonwassen. Als mensen hem nu nog opmerkten, was het met een blik van afkeer en walging. Alsof het echt zijn schuld was.

Hij herinnert zich vaag nog zijn val. De val waarbij zijn ziel brak. In scherven op de tegel waar zijn hoofd op landde. Daar, in de smerig-pittoreske *Rue du Vrai Mendiant*. En terwijl hij mijmerde over die val, liep een man op stelten hem voorbij. Weg van de Echte Bedelaar, mee met het daadkrachtig publiek.

De schrijver bij de lichtknop

Zijn lede ogen staarden wallig naar de fluorescente gloed van zijn beeldscherm. Een grijsblauwig schijnsel dat een kille lichtlaag over de lichtknop naast hem wierp. Achter hem schenen de schermgloed en de TL-verlichting een troosteloos triest silhouet de koude winternacht in. Hij zat weer eens veel te laat nog op kantoor.

Ach, zijn vrouw was hij al jaren geleden kwijtgeraakt. En zijn kind had hij toch maar eens in de zoveel dagen, dus daar hoefde hij ook niet op tijd voor thuis te zijn. Maar het fantasieloze flutartikel waar hij al uren op zat te pielen, confronteerde hem scherp met het gevoel zijn tijd te zitten verdoen.

Met zijn mok halfvol koude koffie stond hij op en liep naar het raam. Hij staarde naar de nachtelijke bedrijvigheid beneden op straat. Vrolijk volk dat zich enthousiast in het nachtleven ging storten. Bovenop dat beeld verscheen de reflectie van zijn vergrauwde gezicht op het glas.

Met een zucht zeeg hij terug in zijn bureaustoel. Hij klikte nog eens de foto open die bij het artikel zou komen, in een ijdele poging tot inspiratie. Op de foto lachten een oude man en een oude vrouw de cameralens in, trots een ingelijst stukje papier ophoudend. Een oorkonde. Gekregen, voor hun jarenlange en tomeloze inzet op verscheidene ouderenmiddagen in de stad. De lach kwam hem vals en verwrongen over. Onharmonieus. Met elkander en met de oorkonde. Weggegooide levens, en *mid-smile* het plotse besef ervan.

Een aantal jaar geleden had hij dit nog een prachtfoto gevonden. Toen hij nog vol vuur zat. Toen hij nog *wou*.

Nu was hij enkel nog *de schrijver bij de lichtknop*. Hij had donders goed door hoe de rest van de redactie hem noemde. Ook al dachten

ze het enkel achter zijn rug om te zeggen. Gniffelend, bij de koffiemachine. De klootzakken. De marginale amateurs. *Ambtenaren*, dat waren het. Klokslag negen uur binnen, klokslag twaalf uur lunch, klokslag zes uur in de file terug naar huis. Alsof nieuws zich laat organiseren. Alsof het allemaal wel kan wachten tot morgen. Alsof het er toch niet toe doet wat er allemaal gebeurt.

Hij leunde achterover en liet zijn vingers als kleine beentjes over zijn schedel lopen. Onwillekeurig besefte hij zich dat de afgelegde afstand tot zijn haargrens inmiddels weer wat gegroeid was. Weer ouder geworden.

Hij bromde een donquichotterige zucht. *Je zou bijna denken dat ze gelijk hebben*. Wat had het hem opgeleverd, ruim een decennium actief pogen het nieuws te brengen ? De waarheid te schrijven, met journalistiek in hoofd, hart en hoog in het vaandel ?

Begráven hadden ze hem. Hij schreef nu stukjes voor pagina negen. Van één naar négen gegaan in tien jaar tijd. Hij mocht alleen nog maar over ouderenmiddagen schrijven. Over poezen die vermist waren. Over multiculturele dansfeestjes in buurtgebouwen van bejaardenwijken. Prulletjesproza van maximaal tweehonderd woorden per artikel. De onderwerpen die ze hem doorschoven leken een maximum bezoekersaantal te hebben. Minder dan dertig bezoekers verwacht ? *Geef het maar aan De Lichtknop*.

Zijn tanden knarsten wanneer hij terugdacht aan zijn beginjaren.

Enthousiast was hij binnengehaald, als *import* van boven de rivieren. En even enthousiast had hij zijn taken geschouderd. Bevlogen, ráke artikelen over belangrijke gebeurtenissen en mensen. Pagina één artikelen.

Maar zijn bovenrivierse moedertje had hem toch echt nooit het lokale credo geleerd van golven en de boot. Zijn ambitie had hem doen struikelen. Niet dat hij het zelf direct door had gehad.

Zijn hoofdredacteur en de directeur bleven hem maar prijzen. Maar naarmate hij de stad beter leerde kennen, en meer en meer dingen op de voorpagina poogde te krijgen die ervoor nooit waren

uitgesproken, hoe meer hij merkte dat zijn stukjes ingekort werden.

En langzaamaan in een soort drijfzand wegzakten naar achteren.

Ook werd er meer en meer uit zijn handen genomen. Was hij een groots onderwerp op het spoor, dan zette de hoofdredacteur steevast andere, minder ervaren jonge rotten of juist gezapige oudgedienden, erop. Zelfs al had hij het artikel al helemaal af.

Hoe beter zijn werk, hoe harder het in de vuilnisbak belandde. Met name als hij mensen of onderwerpen behandelde die een kritisch licht op de gevestigde politieke macht wierpen. Of die zich onwelgevallig opstelden tegen de lokale katholieke volksaard. En, hoewel hij het nooit hardop heeft durven denken, sommige onderwerpen die tegen de gemeentelijke ambities in gingen.

En zo ging hij naar pagina drie, vier, vijf, van een klein kantoortje naar de redactiekuil naar de lichtknop.

Hij keek naar de kleine witte doos op zijn bureau. Het ‘kerstpakket’ van dit jaar. Het was een heel heus suikerbrood geweest. Poeh poeh. Twee euro bij zijn lokale bakker. Verder niets. De bezorgers mochten tenminste nog langs de abonnees met kalenderkaartjes, en konden zo altijd nog wel rekenen op een nieuwjaarsfooi. Een bittere smaak sijpelde door zijn mond en zijn gezicht vertrok donker.

Hij fronste, schudde zijn hoofd en rechtte zijn stoel. Vingers ratelden plichtsgetrouw over zijn toetsen. Wie weet, wie weet komt er nog ooit een Pullitzer-categorie voor ouderenmiddagen.

Welckenraedt

Het hek schuift langzaam piepend omhoog. De spanning stijgt onder het publiek. Ook bij mij. Ik ga het eindelijk met eigen ogen zien. Zou ik kunnen blijven kijken, of zou ik in afschuw het hoofd afwenden ?

Ik ben in Welckenraedt. Niet *Welkenraedt*, het bekende Belgische treineindstation waarover Yevgueni een mooi dromerig nummer schreef dat de toegevoegde waarde van treuzelen en dwalen verkent. Ik ben in de Nederlandse tegenhanger, in hartje Gelderland. *Uiteraard* in hartje Gelderland. Achterhoek. Veluwe. Bible Belt. Men kent hier losbandigheid, discretie en de verloren kunst van bewuste hypocrisie tot in de puntjes.

Aan een ketting wordt het kind naar het midden geleid. Gedwee en geïntimideerd dribbelt het naast zijn begeleider. Ik schat snel dat het kind elf is, maar tegenwoordig kun je daar echt geen peil meer op trekken. Het kind loopt een beetje raar. De ketting wordt vastgelegd en de begeleider maakt zich uit de voeten, voor de honden losgelaten gaan worden. Het gespannen geroezemoes in de arena wordt luider.

Welckenraedt

Probeer Welckenraedt niet te vinden in uw atlas. Het is een publiek geheim. Een vroegere autonome hippiekolonie, daarna een tijd zigeunerverblijfplaats. Nu gevechtsarena voor kindstrijders. Populair maar zelfs in rechtstreekse omgeving onbekend. Verscholen tussen de bossen. De organisatie is uiterst paranoïde. In het belang van de sport ga ik niet vertellen hoe ik binnen ben geraakt. Laat ik het op toevallige connecties houden.

Terug naar het kind. Het lijkt door te krijgen wat er gebeuren gaat en trekt paniekerig aan zijn ketting. Het gilt een huilende kreet.

Gaat door merg en been. Het lijkt een oneerlijke strijd. De honden zijn duidelijk getraind op valsheid en het kind zit ogenschijnlijk weerloos vast aan de ketting. Maar mijn oog valt al op het ruime arsenaal aan wapens dat op de grond ligt. Aha. Niks weerloos. Die ketting dient zodat het wel de confrontatie moet opzoeken in plaats van wegrennen. Anders is er uiteraard weinig sensatie te beleven.

Gevecht

De honden worden losgelaten en stormen op het kind af. In blinde paniek grijpt het kind een ploertendoder van de grond en zwaait naar de snelste hond. Mis. De hond bijt zich vast in een stuk schouder en een luid scheurend geluid klinkt. First blood. Het kind schreeuwt het uit van de pijn en zwaait nog eens. Met een luide piep gilt de hond en maakt zich strompelend uit de voeten, het stuk schouder nog altijd tussen de tanden.

Honden twee en drie schieten op de buik van het kind af, de kwetsbare plek. Maar stijf van de adrenaline van de eerste wonde heeft het kind al enkele dolken van de met zand bedekte bodem van de arena gegrist en is niet bang ze te gebruiken. De honden aarzelen en proberen de armen van het kind dan maar aan te vallen. De spanning in de arena is om te snijden.

Oppassers

Oppassers van de honden cirkelen ondertussen om het gevecht heen met stokken. Mijn connectie leunt zich naar me toe en legt uit dat als de honden té ver gaan, ze van het kind losgeslagen worden. “Je ziet, het zijn geen barbaarse toestanden hier.”

Ik knik en blijf in spanning toekijken.

De gevechten duren telkens maximaal vijf minuten. Er wordt telkens een ander kind aangevoerd.

“De mensen komen in eerste instantie om de kinderen te zien, de honden zijn bijzaak,” verduidelijkt mijn contact me.

Het schouwspel gaat zo een uur of twee door, met rook- en

drinkpauzes er tussen.

Tot mijn verbazing lopen er dames hot dogs te verkopen aan het publiek. De organisatie is professioneel aangepakt, dat mag worden gezegd.

Ik vraag mijn connectie of ik straks misschien de organisator zou mogen spreken. Natuurlijk, knikt hij.

“Dat gaat Saleem zelfs leuk vinden. Ik zal je aan hem voorstellen.”

Maar eerst kijken we de huidige wedstrijd nog even af. Een meisje van amper zes rent gillend van de honden weg. Het kan nooit lang duren, ze heeft geen enkel oog voor de wapens.

“Ik heb op deze ronde geld staan,” verduidelijkt mijn gezelschap mij waarom we specifiek dit kansloze schouwspel nog even blijven bekijken.

Saleem

Saleem blijkt een aimabele man, wat een zoveelst onverwacht contrast is vandaag. Corpulent, vrolijk, pretoogjes. Hij schudt me warm de hand en biedt me wat te drinken aan. Vroeger was hij uitgever. Erotische verhalen. Puur tekst. Maar risqué want over kindjes. Weerloze kindjes die in allerlei fantasieën blootgesteld werden aan seksueel opgewonden volwassenen. Het is moeilijk voor te stellen dat dit ooit bestond. Sinds het verbod op dergelijke gedachten is het, voor zover wij weten, helemaal uit de maatschappij verdwenen.

“Er zat geen geld meer in mijn specifieke niche van literaire erotica. Gelukkig kwam ik met mijn zakelijk instinct al snel deze business op het spoor. Volledig legaal. Fantaseren over kindjes mag niet, maar vechtende kindjes mogen natuurlijk wel. Ik draai winsten die ik heel mijn leven nog niet durfde te verwachten te draaien. Ook via het internet, uiteraard. Per webcam zenden we de wedstrijden uit en bieden we de mogelijkheid tot weddenschappen. Ik wil niet direct cijfers noemen maar laat ik stellen dat er schokkende bedragen in omgaan.”

'Volledig legaal'

En de wet ?

"Zoals ik al zei, volledig legaal. De PvdD ziet van tevoren toe op hoe we de honden behandelen. We gebruiken humane trainingstechnieken, ze worden volstrekt niet mishandeld en goed verzorgd."

Saleem schenkt mijn glas nog eens vol vanuit een duur ogende karaf.

"De valsheid is vooral genetisch, daar heeft de Partij van de Dieren volstrekt geen probleem mee. Ook na de gevechten worden de honden medisch goed verzorgd en vertroeteld. Men is er niet helemaal blij mee maar onder deze voorwaarden wordt de sport gedoogd."

Kindjes

Ok. En de kindjes ?

"Die worden geleverd vanuit stromingen in de maatschappij. Zonder dwang, door de families zelf. Tegen ruime betaling, uiteraard. Binnen dit soort families is het uitleveren van nageslacht voor financieel gewin niet ongewoon, snapt u."

Ik trek een wenkbrauw op. Dit verrast me. Moslimkindjes ?

Saleem lacht geheimzinnig.

"Dat gaat u mij niet horen zeggen. Dan krijg ik het meldpunt discriminatie op mijn dak. Waarom wel kindjes van het ene geloof in de ring, en niet de andere, dat soort gedoe."

Hij knipoogt. "Laat ik voorzichtig stellen dat zolang de PVV in de regering zit, deze praktijken volledig legaal blijven. In lijn met diverse beleiden. Een goed verstaander, half woord, snapt u ?"

Ik schud hem de hand en vertrek. Nog even loop ik verdwaasd rond op het terrein, pogend het verbijsterende contrast van deze plaats te bevatten. Een korte wandeling in de verkeerde richting brengt me op een kleine open plaats in het woud. Daar staat nog een oude hippiecaravan. Het 'peace' teken is verbleekt en geschilferd.

Noot: Dit artikel was geschreven voor Humo, die dit echter weigerde te publiceren.

Hun officiële commentaar luidde:

"Uw zogenaamde hippies in Welckenraedt waren in werkelijkheid langharige proto-anarchisten. Dit was slechts de eerste onwaarheid die we in uw artikel konden ontdekken."

C U L T U U R K I L L E R

In het culturele wereldje van de stad zwerft een geheimzinnige man rond. Niemand kent hem echt, niemand krijgt hoogte van hem. Maar hij sleept culturele titel na culturele titel binnen. En helpt deze vakkundig om zeep. Want dat is zijn vak... Hij is de Cultuurkiller.

Plotseling wordt er een bizarre moord gepleegd in zijn directe netwerk. De Cultuuurkiller voelt de hete adem in zijn nek. Terwijl de politie en een vastberaden onderzoeksjournalist zich in de zaak vastbijten, moet hij vechten. Voor behoud van zijn opdracht, zijn geheimen... Voor zijn leven!

Over de auteur

Na zijn avonturen als striptekenaar, organisator en Nachtburgemeestert van Tilburg, startte treuzelkunstenaar **René van Densen (1978)** het kansloze weblog KutBinnenlanders.nl. Hij publiceerde in Digther, Top Of The Blogs, Brabant Literair en MYX Magazine. Le Figaro interviewde hem als de jongste mens met levercirrose ooit. Het artikel prijkt trots aan de muur bij zijn moeder, die geen woord Frans kan lezen. Ze houdt veel van haar lieve zoon en hoopt dat het goed komt.

“Doodzonde dat er kennelijk geen goede eindredacteur beschikbaar was, want dat verdiende dit boek wel.” - *Aldert van der Burg, Tilburgsche Koerier*

”CULTUURKILLER MOET TRENDING WORDEN! #CULTUURKILLER” - *@iElena, Twitter*

“Een gozer waarvoor het woord ‘mafkees’ uitgevonden leek te zijn.” – *Soul Food, KutBinnenlanders.nl*

“Ik heb zin in pap. En daar mag je me op quoten.” – *Erik Hannema, Dautzenberg & Hannema*

“Bier, knikker?” – *De Opperpater, Club Peeters*

Een uitgave van
www.kutbinnenlanders.nl

Goedgekeurd door
De Opperpater